

PREDICAREA EVANGHELIEI

Chapel Library

PREDICAREA EVANGHELIEI

Chapel Library

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *Evangelism (Free Grace Broadcaster)*. Tradus și publicat cu permisiunea Chapel Library, 2603 W Wright Street, Pensacola, FL 32505, www.chapellibrary.org. Used by permission of Chapel Library. For Christ-centered materials from prior centuries, contact Chapel Library at www.chapellibrary.org

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet:

<http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

1. Predicarea Evangheliei poruncită (A.W. Pink) 5
2. Evanghelizarea lumii (Alexander N. Somerville) 17
3. Ce înseamnă evanghelizarea? (Ernest Reisinger) 27
4. Rugăciunea continuă pentru evanghelizarea lumii (S. M. Houghton) 35
5. Compasiunea pentru cei pierduți (Charles Bridges) 41
6. Orice creștin – un editor (Ernest Reisinger) 51
7. Cum să ne rugăm pentru această lume (Richard Baxter) 69
8. Calea lui Dumnezeu: viziune, compasiune și rugăciune (Paul Bassett) 73

1

PREDICAREA EVANGHELIEI PORUNCITĂ

A.W. Pink (1886-1952)

Există aceia care prezintă greșit doctrina alegerii în felul următor: iată-mă cum stau aici la masă în seara asta cu familia, la un ceai. Afară este o noapte rece de iarnă, și pe stradă sunt niște copii vagabonzi flămânzi; e drept că ei vin la ușă și bat, spunând: “Ne este atât de foame, domnule, o, ne este atât de foame și frig, realmente suntem flămânzi: nu vreți să ne dați ceva de mâncare?” “Să vă dau de mâncare? Nu vă dau, pentru că nu sunteți ai mei, plecați de aici.” Asta spun unii oameni că înseamnă alegerea, că Dumnezeu a așezat masa Evangheliei și unii sârmani păcătoși, conștienți de nevoia lor profundă, vin la Domnul și spun, “Ai milă de mine,” iar El le răspunde, “Nu se poate, pentru că nu sunteți dintre aleșii Mei.” Prieteni, nu asta ne

învață Cartea sfântă, nicidecum nu este așa. Aceasta ar fi o reprezentare falsă a adevărului lui Dumnezeu. Eu nu cred așa ceva, dragilor, și nu aș îndrăzni să vă insult chemându-vă aici seară de seară și să vă pun să ascultați așa ceva.

1. SILEȘTE-I SĂ INTRE.

Iată care este adevărul. Dumnezeu a pus într-adevăr masa, dar realitatea este că nimeni nu se simte informat și nimeni nu vrea să vină la masă, toți cei invitați se scuză și nu vor să vină, iar atunci când se insistă pe lângă ei să vină, răspunsul lor este, “Nu, nu vrem să venim,” sau “Nu suntem încă gata.” Dumnezeu știa acest lucru de la început, și dacă El S-ar fi rezumat doar la a așeza masa și a trimite invitațiile, toate locurile de la masa Lui ar fi rămas goale pentru veșnicie! Nu am nici o ezitare în a afirma că nici unul din voi, cei din biserică de aici, înainte de a veni la Hristos, nu ați făcut altceva decât să vă scuzați rând pe rând. Sunteți la fel ca toți ceilalți oameni. V-ați scuzat, așa am făcut și eu, și dacă Dumnezeu n-ar fi făcut nimic altceva decât să așeze masa și să ne invite, toate scaunele ar fi rămas goale; aceea este ce citiți în acea pildă din Luca 14. Pentru că sărbătoarea nu s-a bucurat de răspunsul pozitiv al oaspeților invitați, Dumnezeu Și-a trimis “robii”. Da, puneți-vă ochelarii și citiți. Nu scrie “robii,” ci spune că Dumnezeu Și-a trimis “robul” și I-a spus să “îi silească” să

intre la nuntă, astfel încât casa să I se umple de oaspeți. Și nu există aici în biserică în seara aceasta vreun bărbat sau femeie sau în orice altă biserică din lume, care să fi ajuns să stea la masa nunții Mielului dacă nu ar fi fost silit să intre, silit de Dumnezeu.

Bine-bine, poți spune, ce înseamnă totuși ‘silit?’ Înseamnă asta – că Dumnezeu a trebuit să înlăture împotrivirea VOINȚEI tale, a trebuit să dea la o parte rezistența inimii tale, a trebuit să dea la o parte dragostea ta de plăceri care era mai mare decât dragostea de Dumnezeu, dragostea ta pentru lucrurile acestei lumi, care era mai mare decât dragostea pentru Hristos. Înseamnă că Dumnezeu a trebuit să Își pună la lucru puterea Sa și să te tragă înăuntru; și dacă oricine dintre noi ar ști câtuși de puțină greacă sau ar avea la îndemână o Concordanță Strong, ar fi atent la verbul grecesc pentru a “atrage” din Ioan 6:44, “Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis.” Are sensul de “folosire a forței.” Are sensul de a trage cu forța. Nu există nici măcar un singur învățat grec pe pământ care să poată nega ceea ce am spus – adică să contrazică folosindu-se de dovezi. Este același cuvânt grecesc folosit în Ioan 21 când ucenicii au tras la mal năvodul plin de pești. Ei au fost nevoiți să își folosească toată puterea, pentru că năvodul era plin de pești. Trebuiau să îl TRAGĂ după ei. Da, prietene, și exact așa ai fost adus tu la Hristos. Se poate să nu fi fost conștient de lucrul acesta, poate că în

sinea ta nu ai știut exact ce se întâmpla atunci, dar oricare dintre noi a fost cândva un rebel împotriva lui Dumnezeu, războindu-se cu Hristos, împotrivindu-se Duhului Său Sfânt, și de aceea Dumnezeu a trebuit să Își pună la lucru puterea Sa extraordinară și să învingă acea împotrivire și să ne aducă pe genunchi; și dacă vreunul din voi aveți vreo obiecție privind acest limbaj dur, eu sunt aici să vă spun că nu credeți în învățătura acestei Cărți cu privire la depravarea totală a omului.

Omul este pierdut, omul este mort în nelegiuirile și păcatele lui prin natura sa. Ascultați, aici nu este vorba doar că omul este bolnav și că are nevoie de ceva medicamente; nu este vorba că omul este un pic ignorant și că are nevoie să fie informat; nu este vorba că el ar fi slab și ar avea nevoie de un pic de încurajare: nu, ci omul este mort, mort în nelegiuiri și păcate, și numai puterea cea mare din cer poate vreodată să îl învieze și să îl aducă de la moarte la viață. Aceasta este Evanghelia în care cred eu, și eu nu predic Evanghelia pentru că eu așa cred că păcătosul ar avea vreo putere în sine să răspundă la ea. Bine-bine, ați putea spune, atunci la ce mai este de folos să predici Evanghelia, dacă oamenii sunt morți? De ce să mai predici? Vă voi spune imediat. Ascultați! Ni se spune despre un om cu o mână uscată, paralizată, căruia Hristos îi spune, “Întinde-ți mâna!” Era singurul lucru pe care omul acela nu-l

putea face! Hristos i-a spus să facă un lucru care era imposibil pentru el. Ei bine, veți spune, de ce i-a spus Hristos să își întindă mâna? Pentru că puterea divină a mers odată cu cuvintele acelea care i-au fost poruncite! Puterea dumnezeiască l-a făcut capabil să își întindă mâna. Omul acela nu putea face asta de la el însuși. Dacă credeți că el ar fi putut, sunteți candidații ideali pentru azilul de lunatici, oricine ați fi. Orice persoană de aici care crede că acel om era capabil să își întindă mâna aceea paralizată prin orice efort al voinței sale este tocmai bun de dus la spitalul de nebuni! Cum să se miște o mână paralizată?

Acum o să vă mai dau un exemplu și mai convingător decât acesta. Aveți nevoie de lucruri serioase azi, de ceva zdravăn, nu de apă de ploaie; aveți nevoie de hrană tare, dacă vreți să ajungeți vreodată să creșteți și să deveniți puternici în Domnul și în puterea tăriei Lui. Ni se spune despre un om care era mort, fusese îngropat, iar trupul lui deja începuse să putrezească încât deja mirosea greu. Iată-l pe omul acela în mormânt, și Cineva a venit la mormântul lui și a spus, “Lazăre, vino afară.” Și dacă acel Cineva ar fi fost oricine altul decât Dumnezeu Însuși, arătat în trup, acel om ar fi rămas acolo și ar fi strigat degeaba până azi, “Vino afară.” La ce era de folos cuiva să spună unui mort să iasă afară? La nimic, doar dacă nu cumva Cel care spunea acele cuvinte avea și puterea să facă ca ele să se și împlinească.

Dragilor, eu predic Evanghelia păcătoșilor nu pentru că aș crede că păcătosul are vreo putere în el însuși să răspundă Evangheliei. Nu, nu cred că vreun păcătos ar avea cea mai mică fărâmă de capacitate în el de a răspunde. Dar Hristos a spus, “cuvintele, pe care vi le-am spus Eu, sunt duh și viață,” și prin harul lui Dumnezeu, eu merg înainte predicând acest Cuvânt, pentru că este un cuvânt cu putere, un cuvânt cu duh și cu viață. Puterea nu se găsește în păcătos, ci se găsește în Cuvânt, când Dumnezeu Duhul Sfânt găsește plăcut să îl folosească. Și, dragilor, spun lucrul acesta cu toată reverența; dacă Dumnezeu mi-ar spune în această Carte să merg și să predic copacilor, m-aș duce! Da, Doamne! Dumnezeu i-a spus cândva unuia din slujitorii Lui să meargă și să predice oaselor moarte și el s-a dus. Mă întreb dacă voi v-ați fi dus! Da, și acest lucru are o aplicație pentru noi astăzi și o interpretare profetică pentru viitor.

2. PREDICAȚI EVANGHELIA ORICĂREI FĂPTURI.

Acum se ridică aceeași întrebare, de ce trebuie să mergem noi să predicăm Evanghelia oricărei făpturi, dacă Dumnezeu a ales un anume număr de persoane care să fie mântuite? Motivul este acesta – pentru că Dumnezeu ne-a poruncit să facem așa. Bine-bine, dar vei spune, nu mi se pare logic. Dar părerea ta n-are nimic de-a face cu porunca

Lui; treaba ta este să te supui lui Dumnezeu și nu să argumentezi împotriva Lui. Dumnezeu ne poruncește să predicăm Evanghelia fiecărei făpturi, și asta înseamnă exact ceea ce auziți – fiecărei făpturi – și este un lucru serios. Fiecare creștin de aici din seara aceasta va răspunde înaintea lui Hristos de ce nu a făcut tot ce i-a stat în putere ca Evanghelia să ajungă la orice făptură! Da, eu cred în misiune – probabil mai puternic decât majoritatea dintre voi, și dacă v-am predicat despre misiune, probabil că v-am spus lucruri mai greu de suportat decât știați anterior. Majoritatea covârșitoare a copiilor lui Dumnezeu care pretind că ei cred în misiune se joacă doar de-a misiunea. Vreau să spun cu tărie că denominațiile noastre evanghelice de astăzi se joacă doar de-a misiunea, și atâta tot. Dragilor, asta se întâmplă când aproape jumătate din rasa omenească este în beznă – gândiți-vă la asta! – în acest secol 20, când călătoriile sunt atât de ușor de făcut și atât de ieftine, când avem Bibliile tipărite în aproape orice limbă de pe pământ, și pe când noi stăm aici în seara asta, dincolo există aproape jumătate din omenire care încă nu a auzit de Hristos, iar noi vom avea de dat socoteală înaintea lui Hristos pentru aceasta! Și tu, și eu. O, da, cred în responsabilitatea omului. Nu cred în “libertatea” omului, dar cred în responsabilitatea lui, și cred și în responsabilitatea creștinului într-un sens dublu; fiecare dintre noi cei de aici va trebui să stea înaintea lui Hristos, și să privească în acei ochi care sunt ca o flacără arzătoare, iar El ne va

spune, “v-am încredințat Evanghelia Mea. Vi s-a dat vouă ca un lucru “încredințat” (vezi 1 Tes. 2:4)”. Iar celor cărora li se încredințează anumite lucruri, li se cere ca ei să fie credincioși în utilizarea lor.

O, prietenii mei, ne jucăm cu aceste lucruri. Încă n-am început să ne luăm credința în serios, niciunul din noi. Pretindem că noi credem în revenirea lui Hristos, și spunem că noi credem că singurul motiv pentru care Hristos încă nu S-a întors încă este acela că Biserica Sa, Trupul Său, nu este completă. Credem că atunci când Trupul Său va fi complet, El Se va întoarce. Și este adevărat, dragilor, că “trupul” Său nu va fi complet niciodată până când ultimul din aleșii Lui va fi chemat, dar aleșii Lui sunt chemați din lume prin predicarea Evangheliei în puterea Duhului Sfânt. Iar dacă ești cu adevărat nerăbdător ca revenirea lui Hristos să fie cât mai curând, atunci ai face bine să fii mai conștient de responsabilitatea ta de a duce Evanghelia la cei pierduți!

Cuvântul lui Hristos, și e Cuvântul Lui pentru noi, este acesta “Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia.” El nu spune “trimiteți pe alții.” El spune “Mergeți,” iar tu va trebui să răspunzi înaintea lui Hristos pentru că nu te-ai dus! Bine, vei spune, vrei să spui cu asta că fiecare dintre noi cei de aici din seara aceasta trebuie să plecăm în misiune? Nu, n-am spus asta. Nu sunt eu judecătorul oamenilor. Mulți dintre cei de aici aveți motive pentru care

nu v-ați dus și care vor fi acceptate de Hristos. Pentru că El v-a dat de lucru aici unde vă aflați. V-a dat ceva anume de făcut aici. V-a dat responsabilități aici, dar fiecare creștin care poate să meargă și nu se duce, va trebui să dea socoteală înaintea lui Hristos pentru asta.

“Mergeți în toată lumea.” Bine, dar unde să merg, vei spune? O, asta se rezolvă foarte ușor. Ușor, zici? Da, este foarte ușor. Nu este nimic mai ușor în această lume decât să știi unde să îți începi lucrarea misionară. Ai răspunsul în primul capitol din Faptele Apostolilor, în versetul 8: “Ci voi veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim [adică în orașul în care ei se găseau], în toată Iudea [în județul respectiv], în Samaria [în județul vecin], și până la marginile pământului.” Dacă vrei să începi lucrarea misionară, trebuie să o începi în orașul tău, în localitatea ta; și dragilor, dacă nu sunteți interesați de mântuirea chinezilor din București, atunci sigur nu veți fi interesați nici de mântuirea chinezilor din China, și doar vă prostiți pe voi înșivă gândindu-vă că vă pasă de ei! O, cred că spun lucrurilor pe nume în seara asta. Dacă ești preocupat de soarta sufleților chinezilor din China, atunci vei fi la fel de preocupat de soarta chinezilor de aici din București; și mă întreb câți dintre noi în seara aceasta au făcut vreun efort să ajungă cu Evanghelia la chinezii din București! V-ați întrebat asta? Mă întreb câți ați trecut pe la librăria creștină din

oraș și ați întrebat pe vânzătorul de acolo, “Aveți cumva Noi Testamente în limba chineză, sau aveți cumva exemplare din Evanghelia lui Ioan în chineză? Cât ar costa o sută de exemplare? Dar vreo douăzeci?” Mă întreb câți dintre voi ați cumpărat o mie sau o sută de exemplare, și apoi să mergeți pe la casele din cartierul chinezesc și să spuneți, “Prietene, iată un mic dar din partea mea care va face mult bine sufletului tău dacă îl vei citi”?

Ah, dragilor, ne jucăm de-a misiunea, este doar o farsă, asta e tot ce facem! “Mergeți” este prima poruncă. Unde să merg? La cei din jurul meu în primul rând. Cu ce să merg? Cu Evanghelia! Bine, vei spune, “Dar de ce trebuie să merg?” Pentru că Dumnezeu ți-a poruncit să mergi! “Da-da”, vei zice, “la ce folosește să fac asta dacă El a ales doar pe unii?” Pentru că acea Evanghelie este modalitatea pe care Dumnezeu o folosește pentru a chema la Sine pe cei aleși de El, iată de ce! Nici eu și nici tu, nimeni de pe pământ nu știe care oameni sunt aleșii lui Dumnezeu și care nu. Ei sunt răspândiți în toată lumea, și de aceea noi trebuie să predicăm Evanghelia oricărei făpturi, pentru ca ea să ajungă la cei pe care Dumnezeu i-a ales dintre toți oamenii.

Fragment dintr-o predică rostită la Sydney în decursul lucrării sale în Australia, în anii 1920.

A.W. Pink (1886-1952): pastor, învățător biblic itinerant, autor a numeroase volume intitulate “Studii în Scriptură” și a multe cărți, inclusiv bine-cunoscuta sa lucrare “Suveranitatea lui Dumnezeu”. S-a născut în Marea Britanie, a imigrat apoi în Statele Unite, și s-a întors apoi, în 1934, în țara natală.

“Este un lucru mareș să fii creștin. Însăși numele este unul nobil, mai presus de toate numele nobile de pe pământ. Lucrul acesta însuși este glorios și binecuvântat dincolo de capacitatea noastră de a înțelege. De aceea, se așteaptă mult de la tine. Nu face de rușine acest vechi nume de familie. Nu face nimic nevrednic de Cel care te reprezintă în cer, și pe care Îl reprezinți aici pe pământ. El este credincios față de tine; fii și tu credincios față de El. Fă ca oamenii să știe cine este Domnul și Stăpânul pe care tu Îl slujești. Fii martorul Lui; fii oglinda Lui; fii epistola Lui vie. Fă ca El să vorbească lumii prin tine. Fă ca viața ta să spună semenilor tăi Cine este El și ce reprezintă El pentru tine. Vorbește-L de bine oamenilor, după cum El te vorbește de bine lui Dumnezeu. El te-a onorat dându-ți Numele Lui; El te-a binecuvântat dându-ți calitatea de copil al lui, o calitate regească și o moștenire veșnică: ai grijă să răsplătești dragostea Lui și să slăvești măreția Lui.”

- Horatius Bonar – *Follow the Lamb*, 1861.

2

EVANGHELIZAREA LUMII

Alexander N. Somerville (1813-1889)

1. SUFLETUL.

Suntem noi cu adevărat dornici să împlinim trimiterea pe care Hristos ne-a pus-o înaintea? Foarte mult din aceasta depinde de cât suflet punem noi în ea. Adică de a avea un simțământ nestăvilit privind obligația de a împlini trimiterea pe care ne-a dat-o Hristos, de a avea siguranța prezenței promise a Domnului alături de noi când facem aceasta, de a avea garanția invincibilă că predicarea crucii este singura modalitate în convertirea oamenilor, de a ne bizui pe providența Lui în a deschide ușile de acces către oameni, și, mai mult decât orice altceva, de a avea o dragoste arzătoare pentru Hristos Însuși, un entuziasm neșovăielnic pentru mântuirea oamenilor și o hotărâre

inflexibilă pentru a persevera, pentru a cuceri, singura alternativă fiind moartea.

2. RUGĂCIUNEA.

Cei mai mari, mai responsabili, mai ocupați și mai de succes slujitori pe care Hristos i-a avut vreodată și-au împărțit rolurile lor în două categorii. “Noi vom stărui necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului” (F.A.6:4). Cum ar fi ca să ne împărțim cele douăsprezece ore ale zilei în șase ore dedicate rugăciunii pentru Evanghelie, și celelalte șase ore pentru lucrarea de predicare a Cuvântului? Dacă ar fi acționat toți slujitorii lui Hristos în acest fel, ar putea oare cineva să estimeze cât de minunate ar fi fost rezultatele din lumea de azi? Către ce ar trebui să fie orientate rugăciunile noastre? Dacă promisiunile lui Dumnezeu pot fi privite ca niște matrițe, atunci rugăciunile noastre ar trebui să fie ca metalul lichid care este turnat în ele, în acea dimensiune care să corespundă capacității matrițelor, astfel încât ele să ia complet forma acestora. Dacă, apoi, găsim scrise promisiuni precum, “Căci pământul va fi plin de cunoștința slavei Domnului, ca fundul mării de apele care-l acopăr” (Hab.2:14), o promisiune de două ori prezentată în Scriptură, și care implică multe lucruri, atunci rugăciunile noastre ar trebui să fie corespunzătoare acestor promisiuni. Noi nu suntem chemați să trecem pe lângă aceste matrițe, chiar dacă ceea ce

putem face noi este extrem de limitat, ci să facem totul ca să potrivim promisiunile mărețe ale lui Dumnezeu cu niște rugăciuni mărețe. Fără îndoială că aceasta Îi place lui Dumnezeu. În ce modalitate am putea vedea pe Dumnezeu împlinindu-Și promisiunile, este o altă chestiune. Dar n-ar fi bine dacă ne-am antrena să cucerim în detaliu toate țările lumii, și pentru asta să le menționăm continuu înaintea lui Dumnezeu? Sunt unii care au încercat să facă acest lucru în fiecare zi din viețile lor, în timp ce alții împart lumea în regiuni, și le abordează în zile diferite, una după alta. Adică se folosesc de un atlas de buzunar, obiect care ar trebui să se răspândească printre noi precum scrisoarea lui Ezechia înaintea Domnului, și se roagă cu grijă zi de zi și an de an, astfel încât fiecare țară, capitală, insulă și ținut este adus înaintea Domnului în mod individual. Ce binecuvântări ar veni dacă acest obicei s-ar extinde la scară printre creștini!

Dacă vedem oameni care se străduie să schimbe fața continentelor prin efort personal sau explorări, de ce nu ar exista persoane care să facă același lucru prin rugăciune, apelând la mâna Celui Atotputernic? Răspunsul la rugăciunile noastre poate veni de la Dumnezeu care vă trimite pe voi ca evangheliști sau lucrători chiar în acele zone pentru care vă rugați; sau prin a vă face capabili să scrieți o carte care să stimuleze activitatea misionară a sute de alte persoane, sau să compuneți imnuri care să fie

cântate apoi în orice țară și în orice limbă. Dumnezeu te poate face capabil ca, prin predicile tale ca pastor, profesor sau creștin de rând, să trezești congregații întregi sau lideri bisericești, făcându-i conștienți de datoria lor față de cei păgâni, și poate trezi entuziasmul creștin printre tinerii studenți la colegii sau universități; iar mame precum Ana, Lois și Eunice pot, prin rugăciune, să fie mijloacele prin care vor fi trimiși ca misionari persoane precum Carey, Henry Martyn, Duff sau William Burns. Cred că am văzut deja ziua când persoane solitare au ajuns, doar prin rugăciunile lor, să introducă Evanghelia în regiuni vaste și intens populate.

Biserica evreilor din vechime nu a fost direct evanghelistică; totuși, ca și David, care a pregătit materialele pentru templul pe care altul l-a construit, biserica evreilor a adus înaintea lui Dumnezeu o comoară de rugăciuni care au fost împlinite la o mie de ani după aceea. Dacă vei căuta în cartea Psalmilor, vei descoperi că aproape 40 dintre aceștia conțin rugăciuni pentru, sau referințe la răspândirea Evangheliei printre alte neamuri. Aceste rugăciuni și-au găsit răspunsul când momentul împăcării celor două lumi a sosit. Neamurile nu pot niciodată să se achite suficient față de sfinții evrei pentru rugăciunile acestora prezentate în psalmi.

3. ACȚIUNEA.

Dar rugăciunea trebuie însoțită de ACȚIUNE. Când mă uit la această problemă care pare imposibil de rezolvat, când văd cât de numeroși sunt oamenii din această lume la care trebuie să ajungem cu Evanghelia, și când văd poziția noastră de a cădea în leșin la gândul imposibilității unui astfel de efort, îndrăznesc totuși să întreb – A fost situația omenirii, să zicem, la fel în trecut ca și acum, a fost la fel ca atunci când Hristos a dat această trimitere imperativă – “Mergeți și faceți ucenici din toate neamurile?” Sau, pe de altă parte, suntem noi chemați să presupunem că trimiterea aceasta a fost numai temporară și că acum, cu atâtea milioane de oameni care așteaptă să fie evanghelizați, El ne-ar putea spune nouă – “Treaba aceasta este prea grea, așa că anulez trimiterea, nu mai este valabilă”? În ce mă privește, eu nu pot fi făcut să cred că s-a petrecut vreo schimbare cu această trimitere sau cu obligația de a o împlini. De aceea, trebuie să mă pun în situația celor care au auzit la început trimiterea făcută de Domnul Isus, și să recunosc că porunca este obligatorie și pentru mine, alături de alții, de a mă lepăda de mine însumi pentru a o împlini. Acest mod de a vedea lucrurile trebuie să mă susțină în fața oricărei neîncrederi și în fața oricărei ridiculizări care poate să îmi fie adresată. Poate că nu este datoria noastră să convertim lumea, dar poruncile Stăpânului

nostru sunt explicite, anume să ducem vestea bună oricărui suflet.

Și nu am putea ca, în loc ca să facem ca această trimitere să bată pasul pe loc, cum e situația acum, cu o lume gemând de miliarde de păcătoși, să facem ca cele patru destinații identificate de Hristos pentru evanghelizare în trimiterea Sa să înceapă să își regăsească semnificația și strălucirea, precum patru stele din constelația Crucii Sudului?

“Toată puterea Mi-a fost dată.

Mergeți la toate neamurile și faceți ucenici.

Învățați-i să păzească ale Mele porunci,

Iar Eu voi fi cu voi în fiecare zi până la sfârșitul veacului.”

4. SCOȚIA.

Se poate ca, așa cum vălul destinat să cadă de pe ochii celor din Israel când se vor întoarce la Domnul, să existe un văl similar care ar putea să cadă de pe ochii scoțienilor noștri, astfel încât să ne arate care este starea nefericită a omenirii, să ne arate responsabilitatea noastră cu privire la ei, ca și privilegiul și oportunitatea care ni se

oferă astăzi, și care, dacă este neglijată, nu se va mai întoarce la noi niciodată, niciodată, niciodată! Popoarele lumii par să stea cu mâinile deschise și cu privirile dornice chemându-ne, ‘Veniți și ajutați-ne.’ Dacă am putea să îi vedem și să le auzim strigătele tânguitoare, inimile noastre ar fi profund mișcate. După mine, aceste voci palide ale popoarelor, deși într-un sens nespus de triste, au o intonație suavă și puternică precum un cor de îngeri, căci aud în spatele lor vocea lui Isus Însuși. Fie ca Scoția să își deschidă urechile să audă, să-și arate simpatia și să-și deschidă buzunarul, să fie gata să meargă pe teren, după cum a făcut-o în alte situații, în vechime.

5. BISERICILE BRITANICE.

Vine cu siguranță vremea când tot creștinismul din insulele britanice ar trebui să se trezească să vadă nevoile care se tot acumulează ale unei lumi aflată pe moarte. Dincolo de materialismul frenetic și agnosticismul arogant care abundă în societate, există fără îndoială în biserici o indiferență totală, un scepticism ascuns, o nepăsare față de doctrinele mântuitoare ale Evangheliei, o înlocuire a nașterii din nou și a vieții spirituale cu umblarea după niște simple ritualuri. Evident, chiar și în mijlocul acestora, există o luminiță aparte, a celor cu adevărat credincioși. Dar există peste tot și o deplângere a unei absențe a puterii în lucrările bisericii, astfel că slujirile ei

sunt neinteresante și chiar împovărătoare, în timp ce se vorbește de puține convertiri care au loc în acestea.

Am putea să concepem alte modalități mai bune de a conduce la o trezire a credinței vii în biserică în general decât ca ea să înceapă să treacă la acțiune – predicatori și credincioși simpli deopotrivă – la chemarea trâmbiței de a se trezi, a merge și a cuceri națiuni pentru Hristos! Nu ar trebui ca bisericile să conștientizeze că însăși existența lor stă în răspândirea Numelui lui Hristos pe pământ, și că aceasta va aduce drept rezultat ceea ce a fost promis Neamurilor, anume învierea din moartea spirituală? Cum ne-am imagina că bisericile ar putea să se culce pe-o ureche și să lase această misiune altora...? Ce ar trebui să fie Armata Salvării pentru această lume dacă nu Biserica universală a lui Hristos!

6. PAROUSIA.

Astăzi unii par să gândească faptul că, datorită situației atât de deplorabile a lumii după 19 secole de creștinism, singura speranță a omenirii stă în a doua venire a lui Hristos. Noi săltăm de bucurie numai la gândul revenirii Domnului. Și dacă El ar veni în timp ce noi am fi deplin implicați în împlinirea poruncilor Lui, “Ferice de robul acela, pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa!” Dacă Hristos vine curând, atunci prezentul nostru

este oportunitatea neprețuită pe care o avem de a lucra pentru lărgirea împărăției Lui înainte ca El să vină. Grija noastră să fie să nu lăsăm ca neînțelegerea de către noi a nădejzii binecuvântate a revenirii Sale să anuleze influența pe care ar trebui să o aibă în noi prima Sa venire.

7. NIMIC NU VA FI IMPOSIBIL.

Haideți să ne ridicăm ca unul și fără să ne gândim măcar în ce modalitate trebuie să se împlinească scopurile lui Dumnezeu în această lume în ce privește momentul revenirii Domnului nostru, ci să așteptăm întotdeauna cu dragoste revenirea Lui. Haideți să nu ne rușinăm să spunem că îndatorirea imediată care ne-a fost pusă în mâini este să înfruntăm păgânismul milioaneilor dintre semenii noștri care nu au auzit niciodată Evanghelia. Cum adică, să ne spună experții că sunt 160 milioane de persoane care poartă numele de “evangelic”, și în același timp această trimitere să ni se pară extravagantă? Dimpotrivă, haideți să sunăm trâmbița printre creștini, și să silim aceste milioane să fie salvați. Nu ne-a iubit Isus, nu ne-a căutat El pe când eram ruinați, și nu a murit El pentru noi? A încetat cumva ochiul Său să vegheze asupra noastră măcar o zi după ce El S-a înălțat la Cer? Și cum ar putea ca ultima Sa poruncă să ajungă la urechi necredincioase și ezitante? Să ne ferească Domnul! Haideți să ne îndreptăm ochii cu

compasiune asupra popoarelor pe care El ni le-a încredințat, și care trăiesc acum în ignoranță, se scaldă în păcat și sunt zdrobite sub robia vrăjmașului cel mai mare al omului; haideți să ne luăm locul printre cei despre care se spune, “Ce frumoase sunt pe munți, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea! Picioarele celui ce zice Sionului: ,Dumnezeul tău împărățește!” (Isaia 52:7). “...dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: ,Mută-te de aici colo` , și s-ar muta; NIMIC NU V-AR FI CU NEPUTINȚĂ.” (Matei 17:20).

3

CE ÎNSEAMNĂ EVANGHELIZAREA?

Ernest C. Reisinger (1919-2004)

Evangelizarea reprezintă comunicarea unui mesaj inspirat divin pe care noi îl numim Evanghelie. Este un mesaj care se exprimă în cuvinte, dar care trebuie comunicat în cuvinte și cu putere. “Evanghelia noastră v-a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci cu putere, cu Duhul Sfânt și cu o mare îndrăzneală” (1Tes. 1:5). Acel mesaj începe cu informare și include explicație, aplicație și invitație.

Informația conține modul cum Dumnezeu, Creatorul și Judecătorul nostru, în îndurarea Lui, a făcut pe Fiul Său Mântuitorul perfect, capabil și dornic să mântuiască pe păcătoși. Invitația constă în chemarea lui Dumnezeu

către omenire de a veni la Acest Mântuitor cu credință și pocăință, găsind astfel iertare, viață și pace.

“Și porunca Lui este să credem în Numele Fiului Său Isus Hristos, și să ne iubim unii pe alții, cum ne-a poruncit El.” (1Ioan 3:23). “Isus le-a răspuns: „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela, pe care L-a trimis El.”” (Ioan 6:29).

Definiția evanghelizării este așadar aceasta: “A prezenta pe Isus Hristos oamenilor păcătoși, cu scopul ca ei să vină și să își pună încrederea în Dumnezeu, prin El să Îl primească drept Mântuitor al lor și să Îl slujească ca Domn al lor în părtășia bisericii Sale.” Vei observa poate că această definiție înseamnă mai mult decât “să câștigi suflete” sau decât să salvezi oameni de la iad, ori să îi salvezi din problemele lor personale sau din necazurile vieții, și vei observa că definiția include slujirea lui Hristos în biserica Sa. Mare parte din evanghelizarea din zilele noastre nu se potrivește acestei definiții.

EVANGHELIZAREA ESTE O LUCRARE BUNĂ

Noi vrem să considerăm că evanghelizarea reprezintă o lucrare bună, și de aceea trebuie să ne întrebăm, “Ce anume determină o lucrare bună?” Sunt 3 lucruri care caracterizează o lucrare ca fiind bună.

În primul rând, o lucrare bună trebuie să fie făcută după o regulă corectă, iar în cazul evanghelizării, acea regulă este Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, noi trebuie să examinăm tot ceea ce facem și ce spunem în evanghelizare după Cuvântul lui Dumnezeu. Această examinare poate fi șocantă și revelatoare, dar aceasta este singura noastră sursă de adevăr – Cuvântul lui Dumnezeu. Întrebarea nu trebuie să fie, “Aduce rezultate?” ci, “Este adevărat?”, “Este biblic ce facem?” Se poate spune că sistemul sectei “Martorii lui Iehova” este bun, pentru că produce rezultate, dar este el adevărat?

În al doilea rând, o lucrare bună trebuie să aibă în vedere o finalitate corectă. Care este acea finalitate? Gloria lui Dumnezeu! Harul, îndurarea și puterea lui Dumnezeu vor fi glorificate în mântuirea sufletelor, sau, neprihănirea, sfințenia și dreptatea Lui vor fi glorificate în condamnarea păcătoșilor care vor respinge revelarea Lui. De aceea, slujba noastră este aceea de a fi fideli adevărului mesajului Evangheliei, indiferent care sunt rezultatele.

Când un predicator al unei biserici încearcă să producă ceea ce numai Dumnezeu poate, acel om s-a abătut de la evanghelizarea centrată pe Dumnezeu la evanghelizarea centrată pe om. De aceea, finalitatea pe care noi trebuie să o avem în vedere în evanghelizarea centrată pe Dumnezeu trebuie să fie în primul și în primul rând, gloria lui Dumnezeu. Dacă finalitatea noastră este numai omul,

atunci evanghelizarea noastră va deveni în scurtă vreme centrată pe om, și acest lucru se regăsește în majoritatea lucrărilor moderne de evanghelizare.

În al treilea rând, o lucrare bună trebuie să aibă în spatele ei o motivație corectă. Care trebuie să fie motivația corectă în evanghelizarea centrată pe Dumnezeu? Există două motivații corecte:

1. Dragostea pentru Dumnezeu și preocuparea pentru gloria Sa.

2. Dragostea pentru oameni și preocuparea pentru binele lor.

Ambele motive izvorăsc din Cele 10 Porunci. Să mă explic ce vreau să spun. Când Isus a fost întrebat de acel tânăr învățător, “Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?”, Isus i-a răspuns, “Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău.” „Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Proorocii.”” (Matei 22:36-40). Aici Domnul nostru a sumarizat Cele 10 Porunci.

Vă reamintesc că am spus că motivațiile noastre pentru lucrarea bună a evanghelizării centrate pe Dumne-

zeu trebuie să fie: (1) dragostea pentru Dumnezeu și preocuparea pentru gloria Sa, și (2) dragostea pentru oameni și preocuparea pentru binele lor. Ei bine, cum glorificăm noi pe Dumnezeu?

Îl glorificăm împlinind voia Lui – și este voia Lui ca noi să răspândim Numele Său și mesajul mântuirii Sale. Isus a spus că El a glorificat pe Tatăl împlinindu-și lucrarea pe care i-a dat-o Tatăl: “Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac” (Ioan 17:4).

El ne-a dat această lucrare de a duce mesajul Său până la capătul lumii, și de aceea prima noastră motivație trebuie să fie dragostea pentru Dumnezeu și pasiunea pentru gloria Lui. Iar acest lucru este exprimat prin ascultarea de voia Lui care este revelată. Astfel, dacă suntem ascultători și răspândim mesajul lui Dumnezeu, El va fi glorificat indiferent de rezultate. Rezultatele nu stau la îndemâna noastră, la îndemâna abilității noastre, și, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, nu stau nici în responsabilitatea noastră.

A doua motivație a noastră – dragostea față de oameni și preocuparea pentru binele lor – din nou izvorăște din sumarul făcut de Domnul nostru la Cele 10 Porunci, “...Iar a doua, asemenea ei, este: ,Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22:39). Dacă noi iubim cu adevărat pe aproapele nostru, vom fi dornici să le împărtășim

mesajul mântuirii. Aș vrea să adaug aici o observație personală. Cel mai mare bine pe care cineva l-a făcut vreodată față de mine sau pentru mine în această lume a fost binele pe care l-a făcut acel om care mi-a adus mesajul mântuirii, mesajul pe care noi îl denumim Evanghelia. Acel om m-a iubit cu adevărat, a fost preocupat pentru binele meu în această lume și în lumea de apoi. Hristosul din mesajul acesta mi-a schimbat viața, familia și, mulțumesc lui Dumnezeu, mi-a schimbat și destinația veșnică.

În evanghelizarea centrată pe Dumnezeu, motivația noastră este importantă. Evanghelizarea este o lucrare bună; de aceea, ea trebuie făcută:

1. conform cu o regulă corectă – Cuvântul lui Dumnezeu.
2. având în vedere o finalitate corectă – gloria lui Dumnezeu.
3. cu motivații corecte – dragostea pentru Dumnezeu și pentru oameni.

Sunt convins de faptul că multe din bisericile noastre nu ar fi în starea spirituală în care sunt dacă evanghelizarea din trecut ar fi fost făcută după reguli centrate pe Dumnezeu, având în vedere o finalitate centrată pe Dumnezeu și motivații centrate pe El.

Evangelizarea este o lucrare bună, și, ca toate celelalte lucrări ale noastre, trebuie să fie supusă testării pentru a vedea ce fel de lucrare este. “Lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia.” (1Cor. 3:13).

Extras din cartea *Today's Evangelism*, P&R Publishing Co.

Ernest Reisinger (1919-2004): pastor al Bisericii Baptiste Harul (Grace Baptist Church) din Cape Coral, Florida vreme de mulți ani, vorbitor la conferințe, și unul din cei care au condus la înființarea organizației Founders Ministries, care a influențat întoarcerea la credința fondatorilor Convenției Baptiste de Sud (Southern Baptist Convention).

“Duhul lui Dumnezeu nu lucrează prin oameni somnoroși! Îi place să se folosească de noi vivace, și apoi, prin noi, îi va aduce la viață pe alții. Căutați aceasta, dragi frați.” - C.H. Spurgeon, 1892, Predica 2246

“Există unele lucruri pentru care trebuie să ne rugăm întotdeauna, fiind gata să ne supunem dacă vedem că este voia lui Dumnezeu pentru noi. Dar pentru mântuirea oamenilor nu trebuie să ne rugăm niciodată cu teamă. Dumnezeu este încântat să mântuiască și să binecuvânteze, iar când ne este dată credință pentru a aștepta un răspuns

imediat la o astfel de rugăciune, ar trebui să fim de trei ori mai fericiți! Căutați o astfel de credință chiar acum, vă implor, chiar 'acum'" (Ioan. 11:22). - C.H. Spurgeon, 1892, Predica 2249

“Este un lucru bun să predici cum predic eu, cu vocea. Dar voi *toți* puteți predica prin viețile voastre, iar aceasta este cea mai eficientă predicare! Predicarea unor vieți sfinte este o predicare vie! Cea mai eficientă predicare de la amvon este aceea care este urmată de evlavie practică a celor din bancă! Dumnezeu să te ajute la aceasta!” - C.H. Spurgeon, 1895, Predica 2432.

4

RUGĂCIUNEA CONTINUĂ PENTRU EVANGHELIZAREA LUMII

S. M. Houghton (1899-1987)

Credinciosul ‘obișnuit’ care nu are nici o ‘chemare’ la lucrarea lui Hristos în alte țări este totuși o parte importantă în lucrarea misionară. A spus cineva odată că sunt 3 feluri de misionari – misionarii care merg în țările respective (cei care răspund unei chemări divine), co-misionarii (cei care stau acasă și ajută prin rugăciune și, unde este posibil, prin ajutorare practică), și o-misionarii (cei cărora le lipsește interesul în lucrarea misionară). Vom analiza cazul co-misionarilor în unul din aspectele care îi vizează, și aici autorul vorbește din experiența sa cu privire la întâlnirile de rugăciune pentru misiune la care a participat

vreme de aproape 40 ani. El n-a făcut parte dintr-o biserică evanghelică numeroasă din care (cel mai probabil) au plecat misionari în țări străine. Fără îndoială că aceeași este și situația bisericilor din case, care au o responsabilitate distinctă pentru a se ruga continuu și practic pentru misionari. Dar, în providența lui Dumnezeu, el a fost în părtășie cu alte adunări mici de credincioși în care exista de asemenea interes cu privire la lucrarea misionară. La începutul vieții sale de creștin, el a aparținut unei biserici în care, din nefericire, lucrarea misionară era o chestiune “tabu”. Era văzută ca periculoasă, de neînchipuit și considerată din punct de vedere arminian. Chiar și așa, membrii individuali ai bisericii admirau activitățile din trecut ale misionarilor, dar pentru acea biserică și pentru denominația respectivă ca întreg, desfășurarea unor astfel de activități în momentul respectiv trebuiau foarte rar menționate. Ei erau descurajați, dacă nu chiar li se interzicea să facă misiune, în ciuda poruncilor din Noul Testament.

Totuși, la scurt timp, au venit și zile mai bune și o întâlnire lunară de rugăciune pentru misiune a început să fie organizată ca parte a vieții de biserică. Și aceasta a continuat să fie organizată până astăzi. Cum arată ea? Pe cât de simplu este posibil. Imnurile selectate pentru această întâlnire sunt alese pentru a vorbi despre subiectul misiunii; se citește un fragment din Scriptură (în mod obișnuit

însoțit de un scurt comentariu, și pe cât posibil este urmată o planificare de la o lună la alta), de regulă ales din părți anume ale Cuvântului (Evangeliei, Faptele Apostolor, Epistolele) care sunt relevante pentru lucrarea misionară; și apoi, înainte de rugăciune, se citește un fragment din literatura misionară prezentă. Se preferă ca focalizarea să fie pe misionarii cunoscuți în mod personal de către membrii părții, sau cunoscuți pentru reputația lor, ori din scrisorile sau revistele misionare, care sunt primite și citite de membrii bisericii. Se primesc și se citesc revistele lunare, bilunare sau trimestriale ale mai multor societăți misionare care sunt sănătoase doctrinar, și sunt selectate din acestea cu atenție mai multe pasaje, care sunt apoi citite către participanții la întâlnire. La anumite momente, se poate ca anumite informații particulare să fie de interes și deci solicitate de cei prezenți. Principalele reviste consultate sunt cele editate de organizațiile misionare European Missionary Fellowship, Hebrew Christian Testimony to Israel, North Africa Mission, Central Asian Mission, Overseas Missionary Fellowship, Strict Baptist Mission, și French Village Workers. Mai menționez aici și lucrarea organizației Trinitarian Bible Society, întrucât aceasta este preocupată cu slujirea foarte importantă cauzei misionare prin traducerea Bibliei; la fel și în ce privește organizația Scripture Gift Mission.

Întotdeauna este pusă pe perete o hartă mare a lumii, astfel încât cei prezenți să poată avea atenția direcționată exact către zonele pentru care se roagă. Aceasta ajută la focalizarea privirii, în special pentru a evidenția zonele unde sunt “goluri” geografice, unde lucrarea este relativ nedezvoltată. Astfel, dacă Nepal sau Ghana sunt avute în vedere, un indicator va arăta celor care nu cunosc unde sunt amplasate pe glob aceste țări. În funcție de situație, un misionar aflat în călătorie sau concediu, sau un reprezentant al unei societăți misionare este invitat pentru a prezenta situația concretă a lucrării misionare. Periodic, colecta din Ziua Domnului este dedicată unui lucrător misionar sau unei societăți misionare anume, după cum este pus pe inima bisericii respective.

În acest fel, într-o adunare mică de credincioși, se poate păstra interesul în lucrarea mondială de răspândire a Evangheliei și ea progresează lună de lună și an de an. Nu este nimic spectaculos în aceasta, ci doar că, în măsura posibilităților noastre, am devenit legați de cei care merg pe alte meleaguri pentru a semăna prețioasa sămânță a Evangheliei. Nu veți vedea străduințele misionarilor relate pe paginile ziarelor din Anglia; nu veți găsi articole despre ei pe prima pagină; dar în ochii Domnului secerișului – iar ochii Lui văd tot pământul, și binele și răul – în ochii Lui ei sunt de o vastă importanță, iar cei care rămân

acasă pot să recunoască în aceștia ca fiind unii dintre creștinii lor favoriți și pot să afirme că este privilegiul bisericii lor să aparțină mulțumii celor care se duc înaintea Domnului cu acești misionari, și nu Îi dau pace până când aleșii Săi vor fi adunați de la un capăt la celălalt al pământului.

Botezați popoarele, pe toate
Spuneți despre biruințele crucii,
Slăviți Numele lui Isus,
Până când fiecare om Îl va avea ca Domn.

5

COMPASIUNEA PENTRU CEI PIERDUȚI

Charles Bridges (1794-1869)

“Ochii îmi varsă șiroaie de ape, pentru că Legea Ta nu este păzită.” - Psalmul 119:136

Dacă Domnul ne arată privilegiile pe care le au copiii Săi, în aceeași măsură El ne învață să avem compasiune pentru cei care nu au aceste privilegii. Aceasta a fost felul cum a acționat Isus. Viața Sa a pus în evidență aceasta, iar inima Lui era “plină de sensibilitate”. Au existat unele situații când manifestarea compasiunii Sale s-a făcut într-un fel cu totul deosebit. Aproape de finalul vieții Sale pământești, stă scris că, “S-a apropiat de cetate și a văzut-o,” - “frumoasă înălțime, bucuria întregului pământ” (Ps. 48:2) – dar acum umblând după propriile ei căi, și “mâhnit de împietrirea inimii lor,” El “a plâns pentru ea”

(Luca 19:41; comp. Matei 23:37 și Marcu 3:5). A urmat apoi un moment al triumfului. Atmosfera s-a umplut de osanale. Drumul era presărat cu ramuri de finic, și peste tot era numai bucurie și laude (Luca 19:36–40). În mijlocul acestei exaltări, părea că numai Mântuitorul nu avea voce ca să exprime acest aparent triumf – inima nu I se bucura. Gândul Său atoateștiutor vedea toată această ruină spirituală în care oamenii se aflau; și nu putea face altceva decât să plângă, chiar în mijlocul acestei veselii. Ochii îmi varsă șiroaie de ape, pentru că Legea Ta nu este păzită.

Iar în aceste aspecte, ca și în orice alte situații, creștinul se va conforma chipului Domnului său. Inima sa va fi atinsă de o sensibilă preocupare pentru onoarea Dumnezeului său, și de milă și compasiune pentru acei păcătoși ruinați care nu păzesc Legea Lui și care pier în neleguirile lor. În același fel Lot, în Sodoma, “era foarte întristat de viața destrăbălată a acestor stricați... își chinuia în toate zilele sufletul lui neprihănit, din pricina celor ce vedea și auzea din faptele lor nelegiuite” (2Petru 2:7-8). La fel era Moise - “M-am aruncat cu fața la pământ înaintea Domnului, ca mai înainte, patruzeci de zile și patruzeci de nopți, fără să mănânc și fără să beau apă, din pricina tuturor păcatelor pe care le săvârșiserăți, făcând ce este rău înaintea Domnului, ca să-L mâniati.” (Deut. 9:18-19). La fel făcea și Samuel, în așteptarea judecăților lui Dumnezeu

asupra lui Saul, “Samuel s-a mâhnit și toată noaptea a strigat către Domnul” (1Sam. 15:11, 35). Ezra povestește cum, într-o situație asemănătoare, într-o răbufnire de adâncă tristețe, “mi-am sfâșiat hainele și mantaua, mi-am smuls părul din cap și perii din barbă, și am stat jos mâhnit...am stat jos mâhnit, până la jertfa de seară” (Ezra 9:3-4). Și dacă David suferea din cauza asupririi omului (Ps. 119:134), totuși propriile sale răni nu l-au condus nicio dată la astfel de exprimări ale întristării precum s-a petrecut la vederea faptului că oamenii disprețuiau Legea Dumnezeului lui.

Trebuie oare noi să avem un astfel de duh de compasiune, ca fiind o caracteristică a slujitorilor lui Dumnezeu? Ar putea slujitorii Lui, în aceste zile în care abundă nelegiuirea, chiar și în apropierea lor, să eșueze a auzi chemarea de a “plânge între tindă și altar” (Ioel 2:17)? Cât de mult ne învață exemplul profetului din vechime – mai întâi pledând deschis pentru iertarea răzvrătirii poporului, și apoi să plângă “în ascuns, pentru mândria voastră” (Ier. 13:17)! Nu mai puțin lipsit de învățătură este exemplul marelui apostol, care scria: “Spun adevărul în Hristos, nu mint; cugetul meu, luminat de Duhul Sfânt, îmi este martor, că simt o mare întristare, și am o durere necurmată în inimă. Căci aproape să doresc să fiu eu însumi anatema, despărțit de Hristos, pentru frații mei, rudele mele tru-

pești.” (Rom 9:1–3). Muștrând pe cei păcătoși, el nu le putea scrie alte cuvinte decât acestea, “V-am scris cu multă mârhnire, și strângere de inimă, cu ochii scârldați în lacrimi.” (2Cor, 2:4), după care, vorbind altora despre ei, cu aceeași sensibilitate sufletească, el adăuga următoarele: “Căci v-am spus de multe ori, și vă mai spun și acum, plângând” (Filip. 3:18; F.A. 20:19). Lacrimile acestea veneau nu atât din talentul oratoric creștin, pe cât veneau din compasiune creștină.

Astfel, iată cum este caracterul oamenilor lui Dumnezeu – nu ca și cum ei ar fi insensibili, ci ca și unii “care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor, care se săvârșesc acolo.” Ei, numai ei, sunt cei marcați de milă în mijlocul acestei ruine universale din jurul lor (Ezec. 9:4). Ceea ce lipsește unei astfel de atitudini a sufletului sunt mândria și indiferența, lucruri care ar fi pete dureroase asupra pretenției de a crede în Evanghelie (1Cor. 5:2). Și cât de mare este lumea față de care această compasiune poate fi manifestată fără limite! Imaginea dezgustătoare a unei lumi apostată de la Dumnezeu, a mulțimilor care se joacă cu distrugerea lor veșnică – ca și cum Dumnezeu cerului ar fi “un om ca să mintă” (Num. 23:19), este suficientă pentru a determina ca râuri de lacrimi să curgă din inimile celor cărora le pasă de gloria Lui. Cât de imensă este mulțimea păcatelor care se ridică precum un nor înaintea Domnului, chiar și numai dintr-o singură inimă!

Adaugă mulțimea păcatelor celor dintr-un sat, dintr-un oraș, dintr-o țară, și din lumea întreagă! În fiecare zi, în fiecare oră, în fiecare moment, râuri de lacrimi ar trebui să curgă formând un val imens, gata să rupă barierele. Nu vorbim acestea dintr-o sensibilitate exterioară (în care prin constituția noastră putem fi săraci, și în exprimarea căreia ar putea să nu fie mai mult decât niște vorbe goale, fără simțăminte reale, spirituale), ci ne întrebăm următoarele – Punem noi la inimă situația semenilor noștri păcătoși care pier? Am putea vedea noi o casă în flăcări, fără ca să ne dovedim repede și în mod practic compasiunea pentru cei ce locuiesc în ea? Și totuși, vai, cât de adesea observăm suflete care stau pe marginea prăpastiei, inconștiente de pericolul în care se află sau sfidând acel pericol – și cu toate acestea manifestăm o indiferență asemănătoare! Cum putem fi noi creștini, dacă nu credem Scripturile când avertizează privind pericolul care îi paște; sau, dacă le credem, totuși nu facem nici un efort ca să îi ajutăm? Cât de mare trebuie să fie ipocrizia de a ne ruga pentru convertirea lor, dar să nu facem nimic pentru a promova această convertire! O! Fie ca aceasta să fie rugăciunea noastră zilnică, ca această indiferență privind starea lor veșnică să facă loc unui duh de sensibilitate care plânge pentru ei; ca să nu mai trăim ca și cum această lume ar fi o lume fără suflete; ca să nu mai vedem sabatele lui Dumnezeu profanate, poruncile Lui călcate în picioare, și pe cei păcătoși cum “se răscoală, și [spun] să rupem legăturile lor

și să lepădăm de la noi jugul lor” (Ps. 2:3), și fără a fi mai hotărâți să împlinim poruncile Dumnezeuului nostru; să pledăm mai mult înaintea Lui pentru acești păcătoși răzvrățiți. Nu-i așa că avem chiar printre cei apropiați nouă, printre rudele noastre dragi, pe unii care trăiesc în neleguire – morți în greșelile și păcatele lor? Cărei familii binecuvântate aparții, cititorule, în care nu există astfel de persoane demne de milă? Este bine dacă nu ai în familie astfel de persoane, așa să fie. Totuși, ești tu tăcut? Nu ai în jurul tău nici un vecin necredincios, ignorant? Nu sunt ei neavertizați încă și neconvertiți? Îi salutăm noi cu politețe și blândețe, dar nu le spunem nici un cuvânt din inimă cu privire la soarta lor veșnică? Da, să ne manifestăm, așa cum este și normal, dragostea în primul rând față de cei din familiile noastre. Dar apoi haideți să ne arătăm dragostea și preocuparea noastră, însoțită de rugăciune și stăruință față de cei din comunitatea noastră, din țara noastră și din lumea întreagă.

Haideți să nu presupunem că doctrina alegerii suverane și eficiente a lui Dumnezeu să se manifeste în noi prin nici o tendință de a ne paraliza străduințele noastre evanghelistice. Dimpotrivă, din această sursă de învățatură se extrage cea mai puternică sevă a perseverenței în lucrare. Lăsat de capul lui – și chiar dacă ar avea numai invitațiile Evangheliei la îndemână – nici un păcătos n-ar fi vreodată mântuit. La aceasta trebuie să se adauge puterea

Dumnezeului Cel Atotputernic—pecetea scopurilor Sale tainice—care să lucreze asupra voinței păcătosului și să îi câștige inima pentru Dumnezeu. Dar asta nu înseamnă că această lucrare suverană oprește pe vreunul să fie mântuit. Dar ea previne situația ca mântuirea să fie zadarnică pentru toți oamenii, prin faptul că ea este aplicată de El numai unora. Invitația la mântuire demonstrează dragostea iertătoare a lui Dumnezeu; dar doar invitația în sine nu schimbă inima rebelă a omului. Invitația îi arată păcătosului vrăjmășia, dar nu i-o ucide. Îl lasă fără scuze, dar în același timp, invitația poate fi primită fără ca să existe și mântuire odată cu ea. Momentul când mântuirea este adusă în viața unui păcătos este acela când el “se dedică de bună voie în ziua puterii Domnului” (Ps. 110:3, trad. lit. ESV) – când omul vine la El, privește la El și trăiește. Și numai această învățătură este cea care pentru lucrătorul creștin este izvorul energiei și a nădejzii sale. Dovezile palpabile și îngrozitoare de pretutindeni ale “vrăjmășiei minții lumești” împotriva lui Dumnezeu, care respinge atât legea cât și Evanghelia lui Dumnezeu, amenință să îl cufunde pe creștin în lenevie. Dar nimic nu îi menține trează compasiunea și sensibilitatea decât siguranța puterii lui Dumnezeu care îndepărtează împotrivirea păcătosului și siguranța împlinirii scopurilor Sale în înfrângerea corupției naturale din nenumărate suflete, care fac parte din poporul Său răscumpărat.

Aceași compasiune mistuitoare face esența vieții, pulsului și a tăriei străduințelor misionare; ea a făcut distinși pe acei slujitori onorabili ai lui Dumnezeu, care și-au dedicat timpul, sănătatea, talentul, toate posesiunile lor, lucrării binecuvântate de a “mântui ...suflet[e] de la moarte, și [de a] acoperi o sumedenie de păcate.” (Iacov 5:20.) Cum ne-am putea imagina un misionar trăind în spiritul lucrării sale – înconjurat de mii de idolatri furioși, auzindu-le strigătele, fiind martori la spurcăciunile lor – și totuși fără a avea un suflet plin de compasiune? Mâhnirea și indignarea pentru dezonoarea făcută la adresa lui Dumnezeu – uimirea la priveliștea oferită de orbirea omească – detestarea lipsei de evlavie a oamenilor – suferința plină de compasiune pentru stricăciunea și dezastrul păcatului – toate acestea se amestecă pentru a da naștere lacrimilor ce exprimă cea mai adâncă întristare a unei inimi iluminate și constrânse de influența dragostei Mântuitorului.

Domnul meu! Am înaintea o priveliște de plâns;
 Rărunchii mei mă dor pentru oamenii ce mor;
 Și mila mă provoacă,
 Să smulg pe-acești sărmani din foc.

După cum am văzut, aceasta a fost inima Mântuitorului nostru. Nimeni să nu se creadă creștin, dacă îi lipsește “gândul acesta, care era în Hristos Isus” (vezi Filip.

2:4–8); dacă ei nu experimentează nimic din această compasiune fără margini pentru lumea aceasta pierdută sau din zelul arzător pentru gloria Tatălui său ceresc.

O, fie ca simțământul adânc care ne face să conștientizăm valoarea sufletelor nemuritoare, să ne facă să privim la orice păcătos pe care îl întâlnim, ca la acel suflet care trebuie să fie “smuls din flăcări” și să fie atras la Hristos; fie ca acestea să ne facă gata să îndurăm suferința, batjocura și chiar gata să pierdem totul, pentru a câștiga măcar un suflet pentru Dumnezeu, și să ridicăm măcar un monument spre lauda Sa veșnică! Ferice de acel întristat din Sion, ale cărui lacrimi pentru vina și stricăciunea unei lumi care piere sunt dovada exterioară a rugăciunilor lui interioare fierbinți înaintea lui Dumnezeu, și ale cărui porniri ale inimii arată dedicarea sa serioasă pentru mântuirea semenilor lui păcătoși!

Iar mila mea săracă este,
 Dar nu mă pot abține să nu plâng;
 O, fă ca mâna Ta atot-mântuitoare,
 Aceste lacrimi le prefaci în bucurii.

Fragment din *Psalms 119: An Exposition*, publicat în original în 1827. Retipărit în 1977 de editura Banner of Truth Trust, Edinburgh.

Charles Bridges (1794-1869): unul din liderii grupului de evanghelici din Biserica Anglicană de la jumătatea anilor 1800. El a fost vicar de Old Newton, Suffolk în perioada 1823 - 1849, apoi vicar de Weymouth și Hinton Martell în Dorset. Chiar dacă cea mai cunoscută lucrare a sa este *The Christian Ministry*, totuși comentariile sale expositive sunt foarte prețioase, printre ele fiind cele la cartea *Eclesiastul*, Psalmul 119 și cartea *Proverbelor*.

6

ORICE CREȘTIN – UN EDITOR

Ernest C. Reisinger (1919-2004)

Aș vrea să vă vorbesc azi despre importanța folosirii literaturii în biserică, în evanghelizare, în învățarea adevărului creștin, pentru timpul de devoțiune, și despre rolul acestora în plantarea de biserici.

NEVOIA DE ADEVĂR

Protestanții sunt în mod special foarte slabi în utilizarea adecvată a literaturii creștine cu scopul răspândirii adevărului lui Dumnezeu. Nici nu ne mai amintim azi cuvintele lui Daniel Webster, care spunea:

‘Dacă nu facem să fie larg răspândite cărțile religioase printre masele de oameni din această țară, nu știu ce

se va alege de noi ca popor. Dacă adevărul nu este răspândit, erorile vor fi; dacă Dumnezeu și Cuvântul Lui nu sunt făcute cunoscute și acceptate, diavolul și lucrările lui vor câștiga teren; dacă aceste cărți evanghelice nu ajung în fiecare casă, paginile literaturii stricate și păgâne vor ajunge; dacă puterea Evangheliei nu este manifestată de-a lungul și de-a latul țării, atunci anarhia, oprimarea, degradarea și ruina, corupția și întunericul vor domni nestăvilite și fără sfârșit.'

În Isaia 1:3, citim că, 'Israel nu Mă cunoaște, poporul Meu nu ia aminte la Mine.' Apoi, capitol după capitol în acea profeție, ni se prezintă o imagine groaznică asupra vieții și practicilor unui popor care pretindea că este poporul ales al lui Dumnezeu. Cu siguranță că păcatele și nelegiuirile lor erau rezultatul ne-cunoașterii, dar ei nu cunoșteau pentru că nu luau aminte.

Cărțile sunt așadar necesare pentru a îndepărta de la oameni întunericul și ignoranța. Dacă oamenii nu știu, atunci ei trebuie să fie obișnuiți cu realitatea prin a citi și a studia aceste lucruri. Trebuie să folosim cărțile bune pentru a lupta împotriva neștiinței, a ignoranței față de adevărul și învățătura creștină care este atât de răspândită în bisericile noastre astăzi.

Este groaznic să te întâlnești cu oameni care au fost membri ai bisericii vreme de mulți ani și care să nu poată

găsi un pasaj anume din Biblie, care nu au nici cea mai vagă idee cu privire la marile doctrine ale Bibliei, și care nu pot să ofere nici o explicație adevărată pentru unii termeni de bază, precum justificarea, sfințirea, nașterea din nou, alegerea și predestinarea.

Am uitat cumva faptul că esența creștinismului stă în primul rând în aceea că este primordial o religie a realităților, a realităților istorice? Biblia este o carte conținând informații divine; și a fi neștiutor cu privire la aceste informații înseamnă să fii ignorant cu privire la creștinism și ignorant cu privire la Dumnezeu.

Cu siguranță unul din motivele stării de adormire și de răceală din bisericile noastre este ignoranța. Nu vom avea biserici puternice și rodnice în practică până când nu vom avea creștini care sunt tari în învățătura biblică. Experiența creștină nu este nimic altceva decât adevăr, și doada acestui adevăr revelat și aplicat în practică prin Duhul Sfânt în mințile noastre, în simțămintele noastre și în voința și acțiunile noastre. Aceia care nu “trăiesc adevărul” se află în ‘întuneric’ (1Ioan 1:6).

PUTEREA TIPARNIȚEI

Lucrarea cu cărțile creștine poate fi utilă în evanghelizare, în învățatură, în ucenicizare și în a înlătura ig-

noranța, după cum s-a întâmplat și în trecut. Doar o privire aruncată în istorie în acest sens ar trebui să ne convingă de faptul că Dumnezeu S-a folosit de cărți și de literatură creștină pentru a ilumina mințile oarbe a atâtor oameni și popoare.

Cum a fost posibil ca în acele locuri unde vocile lui Luther și Calvin nu s-au făcut auzite niciodată, totuși învățăturile lor au fost bine primite și multe din țările Europei s-au scuturat de jugul Romei și au devenit astfel protestanți? Ei bine, acest lucru s-a datorat cărților și broșurilor, care, în mâna lui Dumnezeu, au devenit o putere reformatoare și de trezire extraordinară.

Referindu-se la presa de tipar, Sir Thomas More, un apărător al Bisericii Romano-Catolice, se plângea cu amar că reformatorii deveniseră stăpânii ei: ‘Acești oameni diabolici își imprimă cărțile lor cu multă cheltuială, și împotriva tuturor pericolelor; ei nu umblă după vreun câștig, ci le oferă gratuit tuturor, le duc și la distanțe mari în timpul nopții.’ ‘Papa,’ spunea John Foxe (martirologul) bucurându-se, ‘trebuie să abroge tipărirea, altfel va trebui să își caute o altă planetă unde să stăpânească; căci prin aceste prese de tipar, învățăturile Evangheliei răsună clar către toate popoarele și în toate țările de sub cer.’ Iată care era puterea unei pagini imprimate, așa cum recunoșteau cei din acea vreme.

O carte a lui Richard Sibbes, unul din cei mai aleși scriitori puritani, a ajuns să fie citită de Richard Baxter, care a mărturisit că a fost foarte binecuvântat prin ea. Baxter apoi a scris lucrarea sa “Apel către cei neconvertiți” (titlul original *Call To The Unconverted*), care la rândul ei a influențat puternic pe Philip Doddridge, și care la rândul lui a scris cartea “Nașterea și creșterea evlaviei în sufletul omului” (titlul original *The Rise and Progress of Religion in the Soul*). Această carte l-a determinat pe tânărul William Wilberforce, un abil politician Englez și inamic al sclaviei, să ia în serios soarta lui veșnică. Wilberforce a scris apoi cartea sa “Creștinismul practic” (titlul original *Practical Book of Christianity*), carte care a aprins sufletul lui Leigh Richmond. Richmond, mai apoi, a scris cartea “Fiica Văcarului” (titlul original *The Dairyman’s Daughter*), o carte care a adus mii de oameni la Domnul, printre alții ajutându-l și pe Thomas Chalmers, marele predicator.

Cât de revelator a fost pentru mine să citesc faptul că în clădirea Turnului de Veghere din orașul New York, sunt tipărite lunar 12.000.000 exemplare de literatură iehovistă, din care 50% este trimisă în țări din afara Americii. Ei dețin acolo niște clădiri de câte 3 etaje în care nu fac altceva decât să își imprime doctrinele și ereziile. În fiecare zi ei se aprovizionează cu un tir întreg de hârtie de tipar, și dețin cea mai mare legătorie de cărți religioase din lume, despre care se spune că este capabilă să producă

30.000 cărți pe zi. Și mai tulburător decât aceasta este faptul că tineri bărbați și femei, cu vârstele între 20 și 25 de ani, își dedică viețile realmente acestei cauze, fără a primi vreun salariu sau recompensă, oferindu-li-se doar cazare și masă. O, de ar veni ziua aceea când mai mulți tineri și tinere își vor dedica viețile cauzei răspândirii Evangheliei lui Isus Hristos cu o dăruire ca aceasta!

În urmă cu doar câțiva ani în Rusia s-au publicat 29.301.400 cărți în 701 titluri. Un volum și mai mare de cărți a fost publicat de aproape 700 edituri comuniste în 58 de țări. Cu toate acestea, comuniștii visau la o creștere cu 300% a circulației publicațiilor lor.

În trecut, penița a fost ciocanul cu care erau distruse erorile de secole. Dar acum, dușmanii adevărului au învățat valoarea cărților și, ajutându-se de presa de tipărit, ei le-au luat-o cu mult înainte celor care iubesc creștinismul biblic.

SUGESTII PRACTICE

Ai putea spune că ești convins că aceste cărți au fost și pot fi folosite pentru evanghelizare, învățătură și ucenicizare, dar poate că te întrebi 'Cum să fac și eu asta?' Iată mai jos câteva sugestii.

Un predicator poate să își conducă credincioșii astfel încât ei să vadă importanța folosirii literaturii bune la fel cum îi conduce în a conștientiza alte adevăruri.

Cunosc un astfel de pastor care i-a convins pe cei din biserică să ca să ofere drept cadouri de Crăciun cărți bune, să le folosească drept cadouri de nuntă, să le dăruiască în decursul vizitelor lor la spitale, și să le ofere prietenilor și vecinilor lor. Credeți-mă, acest lucru vă va ajuta să creșteți ca o biserică puternică.

Mai știi un pastor care a mers la o biserică și nici unul din membrii ei nu aveau nici măcar un exemplar din cartea Călătoria Creștinului; de fapt, când el a menționat pentru prima dată numele lui Bunyan, multe persoane din acea adunare s-au gândit la Paul Bunyan, cel care era vestit pentru că doboră copacii din pădure! La trei ani după aceea, în 90% din casele celor din biserică aceea se putea găsi cel puțin câte un exemplar din Călătoria Creștinului, și evident că deja multe persoane o citiseră.

Știi un caz în care o biserică a început să pună o masă cu cărți pe culoarul de la intrare. Soția unui avocat s-a angajat să se ocupe de aceasta, și în doar un an, ea a vândut cărți creștine în valoare de 10.000 dolari.

De asemenea, am auzit de o biserică unde s-au vândut cărți care urmau să fie folosite drept cadouri de Crăciun în valoare de 1.000 dolari, și aceasta cu scop evanghelic. Și în fiecare situație, această slujire poate să își găsească rădăcinile la amvon, unde un predicator a prins această viziune și a avut o pasiune pentru a folosi această modalitate pentru evanghelizare și pentru creșterea spirituală a creștinilor.

Charles H. Spurgeon povestea la un moment dat cum, pe când era copil, mama sa citea adesea câte un fragment din cartea lui Alleine intitulată “Avertizare către cei neconvertiți”, lectura cărții petrecându-se împreună cu toată familia, pe când ei toți erau așezați în jurul focului Duminica seara. Apoi, când el a ajuns să își cunoască păcatul, s-a întors la aceeași carte.

‘Îmi amintesc,’ scria el, ‘cum obișnuiam să mă trezesc dimineața, și primul lucru pe care îl făceam era să iau cartea lui Alleine, sau Apel către cei neconvertiți a lui Baxter. O, ce cărți sunt acestea, ce cărți extraordinare! Le-am citit și le-am savurat realmente...’

CĂLĂTORIA CREȘTINULUI, DE JOHN BUNYAN

Aș vrea să menționez în mod deosebit o carte, care a fost folosită în mod deosebit de Dumnezeu în istoria creștinismului, și care este cartea mea favorită, anume

Călătoria Creștinului. Nu încape îndoială că, după Biblie, *Călătoria Creștinului* a fost folosită pentru a binecuvânta mai multe persoane decât orice altă carte, și de aceea n-ar trebui să stai liniștit până când fiecare membru al familiei tale primește un exemplar din ea. O poți cita și în predicile tale!

William Chalmers Burns, primul misionar prezbiterian în China, a tradus *Călătoria Creștinului* ca pe o metodă de evanghelizare – o modalitate de evanghelizare diferită de ceea ce noi avem astăzi. Mai târziu, când el a ajuns să lucreze mai adânc în interiorul teritoriului chinezesc, a tradus-o și în dialectele locale.

Aș vrea să vă spun câteva lucruri despre această carte nemuritoare, *Călătoria Creștinului*, cu speranța de a vă determina să fiți nerăbdători să o citiți, să o studiați și, da, să aveți unele discuții în familie despre ea.

(1) Ea conține unele informații excelente ce pot fi folosite în predicare. Spurgeon a citit-o de o sută de ori, și s-a văzut cum predicile lui erau înțesate cu idei din ea.

(2) *Călătoria Creștinului* prezintă mesajul biblic al mântuirii prin har.

(3) Este plină de adevăr biblic. Spurgeon a spus, ‘Poți să îl înțepi pe John Bunyan oriunde, pentru că tot sângele lui este “biblic.”’

(4) Nu este o ficțiune – ci această carte este îmbibată în Scriptură. Cu cât știi mai mult Biblia și teologia Bibliei, cu atât vei înțelege mai bine și vei aprecia mai mult această carte.

(5) Ea reprezintă viața creștinului care călătorește între cele două lumi. Iată ce spunea Bunyan însuși: “Și iată cum am scris despre Calea și despre călătoria sfinților în această zi a Evangheliei, cum ea s-a transformat brusc într-o alegorie despre călătoria lor și despre calea către glorie”.

(6) În ea, marile doctrine ale Bibliei sunt prezentate într-o modalitate practică și ilustrativă.

(7) Această carte este la fel de relevantă astăzi ca și în perioada când a fost scrisă (între 1675 și 1684).

Asemenea Bibliei, această carte este mereu relevantă pentru că vorbește despre Dumnezeu, despre om, despre păcat, despre Hristos, despre mântuire, despre viață, despre moarte, despre Rai și despre Iad.

Poetul Browning spunea, ‘Credința mea este că Dumnezeu a vorbit; nici un tinichigiu nu are o astfel de putere.’

James Montgomery de asemenea spunea, ‘Când L-a convertit pe John Bunyan și l-a pus să scrie *Călătoria*

Creștinului, Dumnezeu a făcut un mare cadou bisericii Sale.’

Nu ar putea exista vreodată egal în privința literaturii creștine pentru *Călătoria Creștinului*. Scrierea ei nu a presupus doar talentele naturale și darurile lui John Bunyan, ci și experiențele sale spirituale profunde și adâncirea sa în Cuvântul lui Dumnezeu, alături de o interpretare biblică a acelor experiențe. Bunyan a călătorit atât de aproape de pașii Domnului său încât el ne oferă o imagine uimitor de clară asupra căii către Cetatea Cerească și asupra dificultăților pe care le avem de înfruntat pe această cale.

Astăzi, *Călătoria Creștinului* urmează îndeaproape Biblia în privința vânzărilor și a traducerilor (198 limbi). Există cu siguranță atâtea ediții ale acestei cărți, încât este realmente imposibil să fie numărate. Numai în Africa circulă 50 de ediții. Acolo unde ajunge Biblia, în curând va ajunge și *Călătoria Creștinului*!

După cum am observat adesea, Bunyan și cartea lui nu par a fi ceva atrăgător la început pentru oamenii din această lume. Oamenii care sunt prea mult învăluiți în această lume fie nu o înțeleg, fie nu văd nici un fel de profunzime a adevărurilor spirituale în ea. Altoră nu le pasă. Îmi amintesc de cuvintele unuia, un profesionist în meseria lui, care s-a oprit din a o citi, pe motiv că, după cum îmi

spunea, ‘Mă întristează prea mult – spiritual și emoțional.’ Mă tem că de fapt se vedea pe sine așa cum era el!

Călătoria Creștinului tratează mai bine decât orice altă carte aspectele de antropologie și psihologie. De ce spun asta? Pentru că majoritatea cărților care tratează aceste teme studiază omul separat de Dumnezeu sau de Biblie. Desigur că poți învăța multe despre om fără a-l lega în mod necesar de Dumnezeu și de Biblie, dar niciodată nu vei putea ajunge la problemele lui reale, și de aceea nu poți ajunge la răspunsurile corecte astfel. Bunyan îți va oferi o imagine reală despre tine însuși și despre toți ceilalți păcătoși cum nici o altă carte în afara Bibliei nu o face.

ÎNVĂȚĂMINTE PENTRU ASTĂZI

Bâlciul Deșertăciunilor nu s-a schimbat. Există un Bâlci al Deșertăciunilor în fiecare zi. Doamna Închipuire-Deșartă caută și astăzi să abată pe pelerini de pe cale. Doamna Poftă umblă pe toate străzile. Cucoana Ochi-de-Liliac încă se gândește că toți oamenii sunt orbi. Scandalagii sunt peste tot în jurul nostru și nu abandonează vicile lor pentru coroana oferită de Cel de sus. Ei nu vor să își îndrepte privirile în sus. Există astăzi printre voi, cititorilor, unii care sunt atât de ocupați cu paiele, cu praful de pe pardoseală și mărunțișurile lumii încât nu își găsesc timp

să privească în sus? Vă petreceți cumva tot timpul și vă cheltuiți toată energia aici, fără să priviți în sus?

Biserica este plină de Buni-de-Gură, fii ai lui Cel-ce-Vorbește-Frumos de pe Ulița Flecarilor. Nu vă spune asta o mulțime de lucruri despre acest personaj chiar și într-o singură frază? Gata oricând ai vrea, acest om este în stare, cu ușurință și deșertăciune în același timp, ‘să vorbească despre lucrurile cerești sau despre cele pământești; despre cele morale sau despre cele evanghelice; despre lucrurile sfinte ca și despre cele păgâne; despre trecut ca și despre viitor; despre lucrurile din străinătate ca și cele locale; și despre toate acestea acest om stricat nu poate să spună decât că ele au un câștig spiritual.’

Și cu siguranță că l-ați întâlnit pe Căi-Lăturalnice din cetatea Vorbă-Frumoasă. ‘Un pungaș’ al cărui bunic a fost marinar, privind într-o parte și vâslind în alta și al cărui caracter era, în aspectele religioase, ilustrat prin faptul că spunea că ‘niciodată să nu mergi împotriva vântului și a râului, și să fii bun prieten cu religia când poți profita de pe urma ei, umblând în lumina soarelui să ți se vadă strălucirea și să fii aplaudat de oameni.’

Cu câtă îndemânare a trebuit să ilustreze Bunyan o astfel de imagine a unui personaj în doar câteva propoziții!

Cine nu a fost măcar o dată prizonierul Uriașului Deznădejde și n-a suferit în Castelului Îndoielii, ca să experimenteze apoi acea eliberare minunată prin Cheia Promisiunii? Iată o imagine frumoasă și foarte relevantă pentru noi astăzi. Creștinii și problemele lor nu se schimbă cu trecerea vremii. Disperarea, îndoiala, teama și moartea sunt toate încă prezente printre noi.

Sper că ați trecut pe la Casa Tâlcuitorului, unde găsiți lucruri rare, lucruri utile, plăcute, lucruri minunate, care vă întăresc în statornicie.

Leții reale pot fi învățate de asemenea despre cum să primim oamenii în biserică dacă ne uităm la Palatul Plin-de-Frumusețe, ținând cont de exemplul domnișoarei gingașe și sobre numită Prevederea.

O LECȚIE PRACTICĂ

Cu toții avem nevoie să fim încurajați prin ajutorul Inimosului, a lui Cel-Plin-de-Nădejde, a lui Luptător-pentru-Adevăr, și a bătrânului Cinste. Unii dintre noi am trecut pe la Castelului Îndoielilor. Alții prin Mlaștina Disperării. Alții am experimentat ispitele din Bâlciumul Deșertăciunilor. Cu toții trebuie să urcăm Muntele Greutăților, cu toții avem nevoie să fim învățați de Tâlcuitorul de la Casa Frumuseții. Cu toții purtăm cu noi aceleași poveri. Toți

avem nevoie de aceeași armură în lupta noastră cu Apollyon. Toți avem de trecut prin Poarta cea Strâmtă, și să traversăm Râul Morții. Dar pentru toți creștinii adevărați există acolo porțile strălucitoare ale Cetății Cerești care ne așteaptă, ‘și unde, când vedem ființele de acolo, ne dorim să fim printre ei.’

TREIZECI ȘI UNU DE SOLDAȚI

Sper că v-am încurajat să folosiți literatura bună, sănătoasă, în lucrarea pe care o faceți. Există putere în acei 31 de soldați – adică literele alfabetului nostru.

Francis Bacon spunea, “Dacă aș putea controla literatura care este citită în casele oamenilor, aș putea să vă garantez binele bisericii și al țării”.

Martin Luther spunea, “Trebuie să îl stropim pe diavolul cu cerneala tiparului.”

Robert Murray M’Cheyne de asemenea scria, ‘Cea mai neînsemnată broșură creștină poate fi piatra din praștia lui David. În mâinile lui Hristos, ea poate pune în genunchi sufletul unui uriaș.’

John Trapp spunea, ‘Ia aminte la cărțile pe care le citești, căci după cum apa gustă din solul prin care trece, tot așa și sufletul gustă din autorii pe care omul îi citește.’

Samuel Zwemmer scria, ‘Nici un alt instrument nu poate pătrunde mai adânc, nu poate mărturisi mai curajos, nu poate insista mai perseverent și nu poate influența într-un mod mai irezistibil precum o face pagina unei cărți.’

O publicație scrisă nu se eschivează niciodată, nu se comportă cu lașitate niciodată; ea nu este niciodată ispășită să facă compromis. Pagina scrisă nu obosește niciodată și nu se descurajează niciodată. Pagina tipărită călătorește ieftin – poți fi misionar doar cu prețul unui timbru. Ea nu are nevoie de clădiri în care să locuiască, și lucrează și în timp ce tu dormi. Ea nu își pierde răbdarea în discuții, și lucrează și după ce tu ai ieșit din scenă. Pagina tipărită este un vizitator care pătrunde în casa omului și rămâne acolo. Ea îl abordează întotdeauna pe om în felul corect, îi vorbește numai când el o citește. Ea nu obiectează niciodată și vorbește întotdeauna la subiect.

Iată câteva principii în folosirea literaturii în lucrarea pe care o faceți și care vă vor fi de ajutor:

(1) Căutați să cunoașteți cărțile și publicațiile pe care le oferiți altora.

(2) Căutați să cunoașteți persoana căruia le oferiți, nevoile ei, capacitatea de a asimila informațiile.

(3) Căutați să cunoașteți cele mai importante domenii care privesc erorile și neștiința din zilele noastre în aspectele religioase. (Medicul nu dă niciodată pastilele verzi la toată lumea, și nu dă medicamente care să fie irelevante pentru ceea ce el consideră că este problema de sănătate.)

(4) Nu vă temeți să investiți ceva bani în proiectul misionar propriu.

(5) Căutați să trimiteți apoi alte cărți și să discutați asupra subiectelor din cărțile deja transmise.

(6) Propuneți-vă să organizați la biserică o masă cu cărți și căutați să schimbați periodic titlurile între ele, de la o săptămână la alta.

(7) Asigurați-vă că folosiți cărți și alte publicații care sunt consecvente cu învățătura Bibliei.

(8) Însoțiți toată această acțiune de distribuire a cărților cu multă rugăciune fierbinte.

7

CUM SĂ NE RUGĂM PENTRU ACEASTĂ LUME

Richard Baxter (1615-1691)

Sufletul îmi este mult mai îndurerat de gândurile cu privire la această lume ruinată decât anterior, și astfel sunt mult mai dornic ca ei să fie convertiți. Cândva eram limitat în rugăciunile mele la Anglia, ignorând starea restului lumii; sau, dacă mă rugam pentru convertirea evreilor, credeam că asta era tot ce trebuia să fac. Dar acum, după ce am înțeles mai bine starea acestei lumi, și după ce am văzut realitățile din Rugăciunea Domnească, am ajuns ca nimic în această lume să nu apese mai greu asupra inimii mele decât gândurile la starea nenorocită a popoarelor de pe toată fața pământului. Cel mai surprinzător aspect al providenței lui Dumnezeu pentru mine ar fi acela ca El

să neglijeze aproape întreaga lume și să Își manifeste fa-voarea doar pentru o mână de oameni, ca o parte atât de mică a lumii să fie creștină, în timp ce păgânii, mahome-danii, și ceilalți necredincioși să fie astfel abandonați! Pe deasupra, printre cei ce pretind că sunt creștini sunt atât de puțini care sunt mântuiți din amăgiri grosolane, sau care să nu aibă cunoștințe serioase despre credință; dar dintre aceștia, atât de puțini sunt religioși cu adevărat și au inimile lor îndreptate către cer. N-aș putea să fiu miș-cat atât de mult de nenorocirile semenilor mei din țara na-tală pe cât sunt impresionat de situația acelor păgâni, a musulmanilor și a popoarelor ignorante de pe fața pământului. Nici o parte a rugăciunilor mele nu este atât de profundă și serioasă cum este cea care este adresată con-vertirii celor necredincioși și neevlavioși, ca Numele lui Dumnezeu să fie sfințit printre ei și Împărăția Lui să vină, ca voia Sa să se facă precum în cer, așa și pe pământ. Și nici nu am fost vreodată atât de sensibil la a realiza ce rană poate reprezenta diversitatea limbilor vorbite pe pământ, lucru care ne împiedică atât de mult să le vorbim altor po-poare despre convertirea lor; la cât de groaznică este tira-nia păcatului, care le ține la distanță față de Evanghelie pe majoritatea popoarelor lumii. N-aș avea o problemă dacă 1800 de pastori ar tăcea aici în Anglia, nici nu mi-aș face mari griji pentru toți cei care trăiesc pe meleagurile noas-tre, și în Scoția ori Irlanda, pe cât mă apasă povara de a merge printre tătari, turci și păgâni și a le vorbi în limba

lor. Nu cred că este vreo ocupație în această lume mai de dorit în ochii mei decât aceea de a te strădui să câștigi astfel de suflete nenorocite. Iată ce mă determină să cinstesc foarte mult pe Dl. John Eliot, apostolul către indienii din Noua Anglie, și, odată cu el, pe toți cei care își dau străduința în acest fel de lucrare.

Richard Baxter (1615-1691): predicator și teolog puritan în Biserica Anglicană; lucrarea sa la Kidderminster a fost marcată de o transformare profundă a întregii comunități. Este și autorul binecunoscut al cărților *The Saint's Everlasting Rest*, *The Reformed Pastor*, *A Christian Directory*, *A Call to the Unconverted*, și altele. S-a născut în Rowton, Shropshire, Anglia.

8

CALEA LUI DUMNEZEU: VIZIUNE, COMPASIUNE ȘI RUGĂCIUNE

Paul Bassett

Una dintre cele mai mari nevoi ale bisericii de astăzi este aceea de a vedea lumea așa cum Dumnezeu o vede, prin ochii Lui și nu prin ochii noștri. Atâta timp cât noi o vedem numai prin ochii noștri goi, o vom vedea numai din perspectivă naturală, și nu spirituală, iar soluția noastră la starea deplorabilă a lumii va fi, în consecință, o soluție omenească. Biserica ar trebui să aibă o soluție diferită la starea omului, pentru că biserica vede omul diferit. Viziunea este o cerință esențială pentru omul lui Dumnezeu, căci, așa cum ne amintește proverbul, “Când nu este nici o descoperire dumnezeiască, poporul este fără frâu.” Acolo unde o lume pierde fără cunoașterea lui Dumnezeu,

aceasta este dovada unei biserici cu vedere pe termen scurt, dacă nu chiar oarbă.

O VIZIUNE RESTAURATĂ

Bisericii i-a fost cerut dintotdeauna să își restaureze viziunea, și acea viziune a venit mereu de la Însuși Mântuitorul. Noi trebuie să stăm acolo unde Hristos a stat cu ucenicii cu multă vreme înainte și să vedem aceste mase de oameni pierduți prin ochii Lui. Despre El ni se spun următoarele cuvinte: “Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele...” (Matei 9:36). Noi trăim, statistic, într-o lume nebună, o lume care vreme de mulți ani și-a numărat soldații în loc să le spună pe nume, și care acum reduce omul la un număr din computerul autorităților. De asemenea, mass-media caută constant, cu sinceritate dar fără eficiență să prezinte foamea acestei lumi prin intermediul datelor statistice reci. Nu doar că am pierdut din vedere individul, acum rătăcit în mulțime, ci el a ajuns complet ascuns dinaintea vederii noastre, ca și cum ar fi ceva fără viață. Trăim într-o lume în care materialul este mai important decât sufletul și avuțiile mai importante decât ființa umană. În vremea aceasta de reală junglă, cu zgârie-nori, n-am făcut altceva decât să dezumanizăm ființa omului și, cel mai rău, am rupt omul de sufletul lui.

Probabil că aş fi îndemnat să fiu preocupat cumva de trupul lui pieritor, dar niciodată, după cum pare azi, niciodată să nu mă ocup de sufletul său nemuritor.

Deşi ucenicii lui Hristos au văzut aceeaşi masă de oameni pierduţi şi muritori împreună cu Mântuitorul lor, totuşi numai despre El sunt relatate cuvintele acestea: ‘Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele.’ El a privit în mod clar dincolo de lumea aceasta fizică. Ochii spirituali văd dincolo de suprafaţă şi de ceea ce pare evident la prima vedere. Viziunea spirituală priveşte dincolo de ceea ce se vede cu ochiul natural. Ea vede pe cei mulţi, dar nu ignoră individul.

Dar deşi ucenicii au privit la aceiaşi oameni ca şi Hristos, este evident că ei nu au fost conştienţi de starea lor pentru că nu i-au văzut cum Hristos îi vedea. Ei nu vedeau starea sufletelor acelor oameni. Nu ni se spune despre nici unul dintre ucenici că ar fi fost cuprinşi de compasiune. Până când nu vedem lumea prin ochii lui Hristos, nu vom simţi niciodată pentru ea ceea ce Hristos simţea în inima Lui.

ÎNTUNERICUL SPIRITUAL

Învăţăm din întunericul spiritual al ucenicilor faptul că este posibil să fii slujitor al Evangheliei, să fii un evanghelist, un predicator, sau lucrător în biserică an de

an, și totuși să nu ai nici o viziune a sufletelor care pier fără Hristos, în această lume. Este atât de posibil pentru bisericile noastre așa-numit evanghelice să își continue existența în stilul propriu, în timp ce lumea de dincolo de ușile lor să treacă neobservată de ele și să meargă în iad. Fie ca Dumnezeu să dea, până nu este prea târziu, aceeași viziune pe care a dat-o ucenicilor Lui când le-a poruncit, “Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii, și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș.” (Ioan 4:35). Unii membri ai comunității de fermieri spun că atunci când frunzele porumbului devin albe, deja recolta ar trebui să se fi încheiat. Este deja răscopt! Noi avem o lume care piere în păcatele ei, pentru că este răscoptă pentru mântuire. La momentul când Hristos a dat această poruncă imperativă de a evangheliza lumea, biserica, pe atunci reprezentată de ucenicii Lui, neglija evanghelizarea, pentru că ei credeau că nu acela era momentul potrivit. Pentru ei, momentul propice încă nu venise!

Este bine să ne amintim circumstanțele care au generat această viziune de la Dumnezeu și porunca de “a înfige securea” și de a evangheliza. La finele unei lungi zile, Hristos S-a așezat lângă o fântână și i-a trimis pe ucenicii Săi să cumpere ceva de mâncare. În absența lor, Hristos a început o conversație cu o femeie care venise să ia apă de

acolo. Ochii lui Hristos au văzut dincolo de vasele de pământ pe care ea le ducea, văzând de fapt sufletul ei gol. Totuși, amintindu-și că Îi era sete, El i-a cerut, cu politețe, să Îi dea apă să bea. Gheața a fost spartă. Compasiunea a rupt bariera culturală dintre Samaritean și Iudeu, dintre bărbat și femeie. Hristos nu s-a apucat să dezbată cu ea pe marginea lucrurilor corecte sau greșite care priveau disputele de veacuri dintre cele două popoare. Vederea spirituală a privit dincolo de diferențele naționale și culturale, distingând starea și nevoia unui suflet pierdut. Ea a privit dincolo de nevoia aparență a unei femei imorale, văzând nevoie adevărată a sufletului ei, și apoi, care era mai presus de toate, anume apa vie a Duhului Sfânt. Un Om cu o astfel de capacitate de vedea lucrurile și cu o astfel de compasiune a deschis ochii păcătosului ca să Îl vadă, i-a deschis ca să vadă un Om mai mult decât un iudeu, să vadă în El mai mult decât un profet, să Îl vadă pe Mesia Însuși. Părăsindu-și vasele de apă goale, femeia s-a grăbit să ducă cu ea o viață care nu mai era goală. Setea trupească putea să aștepte acum, pentru că era nevoie ca setea spirituală să fie satisfăcută. Dar și ea avea acum o vedere spirituală. Alergând înapoi în satul de unde venise, această femeie anterior imorală dorea ca toți cei din cetate să Îl întâlnească pe Mântuitorul ei. Invitația ei a fost pasionată și personală: “Veniți de vedeți un om, care mi-a spus tot ce am făcut; nu este acesta Hristosul?” (Ioan 4:29, trad.lit. KJV).

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune în mod explicit că Hristos a avut întotdeauna o viziune eternă asupra omenirii pierdute. În acel tulburător capitol 8 din cartea Proverbelor, Îl vedem pe Hristos, care este denumit Înțelepciunea lui Dumnezeu, reprezentat prin Înțelepciune și declarând, într-un limbaj de o frumusețe poetică, următoarele, “când a pus temeliiile pământului, eu eram meșterul Lui, la lucru lângă el, și în toate zilele eram desfătarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui.” Apoi urmează aceste cuvinte uimitoare: “jucând pe rotocolul pământului Său, și găsindu-mi plăcerea în fiii oamenilor.” (Prov. 8:29-31). Pe când ar părea de incredibil acest gând, viziunea Sa nu se referea la Atlantic, nici la frumusețea Marelui Canion, nici la undele deșertului Arabiei, ci la acele aparent nesemnificative grăunțe reprezentate de oamenii pierduți din această lume. Cu toate acestea, pentru Hristos, ei erau cei mai importanți din toată lumea în ochii Lui. În caracterizarea făcută de El, omul este singura minunăție a creației care este demnă de viziunea Sa veșnică și de grija Sa veșnică. Acesta este singurul motiv pentru care El S-a coborât din ceruri și a devenit “ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” Aceeași viziune trebuie să devină viziunea bisericii din acest secol, la fel cum a ajuns să fie viziunea bisericii primului secol.

COMPASIUNE DĂRUITĂ DIVIN. DRAGOSTEA LUI DUMNEZEU

Compasiunea, ca și viziunea, este ceva ce nu poate fi creat de tine. Nu poți să o produci. Trebuie să mergi la inima lui Dumnezeu și la Cuvântul Lui, și să începi să vezi omul prin ochii lui Dumnezeu. O vedere clară a situației celor pierduți este premisă obligatorie pentru a ajunge să manifesti compasiune pentru ei. Compasiunea se naște din această viziune, și amândouă vin de la Dumnezeu. Hristos este exemplul nostru în ambele, căci despre El citim următoarele cuvinte, “Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele” (Matei 9:36). Contextul acestui patos profund este acela că Hristos mergea din oraș în oraș și din sat în sat predicând Evanghelia. Nici un loc nu a scăpat vizitelor Sale. Nimeni nu a ratat mesajul Său. Strategia Sa nu era rezultatul vreunui calcul rece pentru evanghelizarea lumii, ci era punerea la lucru a milei lui Dumnezeu față de oameni. Iar aici nu este nimic altceva decât dragostea lui Dumnezeu revărsată față de omul pierdut.

În limbajul original, cuvântul “compasiune” are sensul că Hristos a fost mișcat până în adâncul ființei Sale. Este același termen grecesc folosit apoi de Pavel când vorbea despre Onisim, sclavul care a fugit de la stăpânul său Filimon, neștiind că va ajunge să alerge chiar în brațele lui

Pavel, la Roma! Pavel, după ce a avut bucuria de a-l conduce la Hristos, îl trimite înapoi la Filimon, transmițându-i acestuia să îl considere ca pe o nouă persoană și să îl trateze într-un mod diferit. De aceea, el descria ce simțea el acum pentru noul său convertit. Pavel îi spune lui Filimon că Onisim era pentru el “inima mea” (Filim. 12), adică îi era la fel de drag ca propria ființă. A avea compasiune înseamnă a iubi pe păcătoși ca pe tine însuși.

Același cuvânt este folosit din nou de apostolul Pavel când scria bisericii din Filipi. Chiar dacă acum el era “bătrânul Pavel”, n-avea să uite niciodată ziua când, răspunzând viziunii din acea noapte, cu macedonenii strigând după milă, a călătorit din Asia în Europa. La un moment dat, el a trecut pe malul unui râu, și a văzut undeva un grup de femei evlavioase care i-au cerut să predice, moment în care vânzătoarea de purpură a făcut pasul înainte - era primul convertit. Apoi a avut de-a face cu o tânără posedată de lucruri oculte, după care cu temnicerul pe pragul sinuciderii la momentul cutremurului, crezând că toți cei întemnițați scăpaseră. Ce imagine jalnică a oamenilor trebuie să fi avut el în fața ochilor atunci când s-a ridicat în picioare încurajându-l pe acel om, și prezentându-i calea mântuirii! Fără îndoială că, scriindu-și epistola din închisoare, Pavel privea înapoi la aceste lucruri și se gândea, “Niciodată n-aș fi fost în măsură să fac aceste lucruri dacă n-aș fi fost trimis către Macedonia în acea misiune de

ajutorare și fără a fi constrâns de compasiunea dată de Hristos.” El s-a oprit pentru moment pentru a primi de la Dumnezeu cuvintele corecte pentru a exprima profunzimea sentimentelor care încă îl cuprindeau cu privire la acei credincioși din Filipi, acum uniți într-o biserică. Un singur cuvânt putea să descrie simțămintele sale: același cuvânt care l-a condus la Filipi la început - compasiunea! Dumnezeu știa că el nici nu mințea, nici nu exagera. Așa că penița lui nu avea de ce să ezite când a scris, “Căci martor îmi este Dumnezeu, că vă doresc pe voi pe toți, cu dragostea lui Hristos Isus.” (Filip. 1:8, BOR). Ce om! El putea să ia pe Dumnezeul Atotputernic drept martor pentru profunzimea dragostei sale pentru acești creștini! Și totuși, după cuvintele sale, nu era vorba despre dragostea lui Pavel pentru care el chema martor pe Dumnezeu, ci era însăși dragostea lui Dumnezeu manifestată prin Pavel. Și așa și era; nu dragostea firească a lui Pavel era aici esența, căci el ne conduce înapoi la sursa compasiunii sale, anume “dragostea lui Hristos Isus.” E nevoie ca dragostea lui Hristos să ne cuprindă inimile înainte ca noi să fim vreodată caracterizați de compasiune pentru lumea aceasta pierdută.

STAREA DEZASTRUOASĂ A OMULUI

Cu toate acestea, noi nu vom începe să experimentăm o astfel de compasiune ca a lui Hristos până când nu

vom vedea mulțimea, masele de oameni pierduți la fel cum le vedea El. După cum am discutat că a vedea spiritual înseamnă a vedea omul prin ochii lui Dumnezeu, tot așa compasiunea înseamnă a iubi pe oamenii din lume cu dragostea lui Dumnezeu. Vai, dar cât de des am făcut greșeala de a încerca să iubim o lume neiubitoare cu inimile noastre incapabile de a exprima dragoste! După cum am văzut anterior, Hristos a văzut dincolo de lucrurile exterioare, privirea Sa a depășit suprafața lucrurilor. Compasiunea vede din trei dimensiuni situația dezastruoasă a omului, o compătimentește, și face ceva pentru a o elimina. Hristos a văzut și a simțit ceva pentru oamenii pierduți, lucruri pe care ucenicii au eșuat în a le recunoaște.

În primul rând, mulțimile erau “necăjite” (în original având sensul de leșinate, neputincioase – n.trad.). Fără îndoială că acest lucru era adevărat în sens fizic, dar era aplicabil și în sens spiritual, lucru mai important. Păcatul a slăbit însăși esența omului. El a ros și a erodat atât esența sa morală cât și pe cea spirituală. Un alt cuvânt care descrie starea omului fără Dumnezeu este “neputincios.” Nouă ni se reamintește de maxima lui Hristos pentru om: “trebuie să se roage necurmat, și să nu se lase.” În estimarea Sa, opusul rugăciunii este nu doar să nu te rogi, ci să leșini în a te ruga. Întrucât rugăciunea reprezintă exprimarea dependenței de Dumnezeu, lipsa rugăciunii repre-

zintă independența de El. O lume neputincioasă sau un individ neputincios sunt doar o imagine a unei lumi independente spiritual de Dumnezeu, datorită păcatului.

În al doilea rând, păcatul a dus și la rătăcirea omului, nu doar de la fața lui Dumnezeu, ci și unii față de alții. Cât de incredibil este faptul că omul, creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, s-a redus pe sine la starea unui animal, oaie vrednică de milă: “ca niște oi care n-au păstor”! Cum s-a ajuns la o astfel de situație? Pentru a descoperi cauza, trebuie să mergem înapoi în istorie, la un mare predicator evanghelic care a trăit cu vreo 750 ani înainte de Hristos. El descrie motivul pentru care oamenii au ajuns rătăciți, risipiți. El spunea că “noi rătăceam cu toții ca niște oi” (Isaia 53:6). “Dar de ce?” am putea întreba noi. Nu putem avea îndoeli în privința răspunsului: este vorba despre voința noastră. “Fiecare își vedea de drumul lui”. Am refuzat cu încăpățânare să mergem pe calea lui Dumnezeu. Am ales să ne croim propriul destin. Am devenit, pentru a folosi o altă imagine, o lume de insule risipite pe marea păcatului. Când Dumnezeu se uită la noi prin ochii compasiunii, El nu ne vede la fel cum ne vedem noi. El nu ne vede ca pe o masă omogenă, nu ne vede pe unii prin prisma altora, ci ne vede separați unul de celălalt, și, cel mai important, separați de El. Doar după ce am devenit creștini ne-am dat seama că în ochii lui Dumnezeu “odini-

oară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu.” Motivul, secretul, este acesta: “pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, acum ați căpătat îndurare” (1Petru 2:10).

În al treilea rând, Hristos a văzut că oamenii erau lipsiți de un păstor. O turmă fără păstor întotdeauna se va risipi. Acesta a fost motivul suprem pentru care Hristos a venit în această lume – pentru o lume fără păstor și o biserică fără păstor. Numai un om care poate spune din inimă, “Domnul este Păstorul meu” va ajunge vreodată să conștientizeze că “nu va rătăci.” Tragedia lumii noastre este că ea nu știe că și-a pierdut Păstorul sau că Bunul Păstor și-a dat viața pentru turma Sa. Este de asemenea o realitate faptul că nici o biserică nou-testamentală nu a dus lipsă de un pastor, de un slujitor pe care Dumnezeu i l-a dat. Nouă ni se spune clar faptul că apostolii au pus prezbiteri în fiecare biserică (F.A. 14:23), și că darul Hristosului înviat pentru biserică constă într-un pastor sau învățător (Efes. 4:11). O biserică nepăstorită este un lucru străin de Noul Testament. Haideți să conștientizăm că inima lui Dumnezeu este mișcată până în străfunduri pentru bisericile care nu sunt păstorite. Fie ca același lucru să fie adevărat și în inimile noastre! De fapt, este cu adevărat mișcător să recunoaștem că darul de a avea un pastor pentru fiecare biserică este un dar care vine din însăși inima lui Dumnezeu. Ce promisiune minunată pentru noi astăzi:

“Vă voi da păstori după inima Mea, și vă vor paște cu priecpere și cu înțelepciune”! (Ier. 3:15).

Compasiunea este necesară în relațiile noastre cu toți păcătoșii, dar Scriptura ne avertizează că, pe măsură ce înaintăm către sfârșitul lumii, tot mai multă compasiune este necesară din partea fiecărui creștin, a fiecărui slujitor și din partea bisericii lui Hristos. Iuda ne amintește de cuvintele lui Hristos: “Cum vă spuneau că în vremurile din urmă vor fi batjocoritori, care vor trăi după poftele lor nelegiuite” (Iuda 18). În această vreme a senzualității, el ne vorbește despre nevoia de a ne întări unul pe celălalt, în sensul de a ne împotrivi mai serios acestor presiuni, rugându-ne mai mult ca niciodată și păstrându-ne viețile înrădăcinate în dragostea lui Dumnezeu. Sigur că nu suntem chemați la a forma o mișcare de călugărie, o mișcare exclusivistă sau separatistă. Dar pentru cei care s-au depărtat de credință, compasiunea trebuie să fie ceea ce caracterizează biserica într-o societate care crește în păgânism și senzualitate. Evanghelizarea plină de compasiune trebuie să fie cuvântul la ordinea zilei: “și să aveți compasiune față de unii, fiind diferiți astfel” (Iuda 22, trad. lit). Compasiunea ne face diferiți pentru faptul că ea observă totuși păcatele specifice și nevoia oamenilor din societatea de azi pentru pocăință. Compasiunea nu doar că ne face să simțim pentru cei necredincioși, dar ne face

să ne și temem de păcatele lor, la fel cum un pompier îl salvează pe un om dintr-o casă în flăcări, trăgându-l cât mai repede afară, pentru a nu se arde și el. Temerea noastră este determinată de focul păcatului, astfel că noi nu doar că suntem preocupați să “smulgem din foc” pe oameni, motivați fiind de compasiunea pe care ne-o dă Hristos, ci în același timp noi “urâm haina mânjită de carne.”

Compașiunea înseamnă să cauți să mântuiești pe cel păcătos și să vezi situația lui disperată, dar aceasta nu se face niciodată cu prețul temerii de puterea și contagiunea păcatului.

Concluzionând, un om caracterizat de compasiune este un om care a primit de la Dumnezeu o imagine clară și o compasiune pentru cei pierduți. A fi un astfel de om presupune să fii atât de aproape de Hristos în această viață încât să fii una cu El în compasiune. Nu poate fi dat un exemplu mai bun de astfel de om, a cărui viață, credință și conștiință au fost controlate de dragostea lui Hristos, decât cel al apostolului Pavel. El a spus, “Spun adevărul în Hristos, nu mint; cugetul meu, luminat de Duhul Sfânt, îmi este martor, că simt o mare întristare, și am o durere necurmată în inimă. Căci aproape să doresc să fiu eu însumi anatema, despărțit de Hristos, pentru frații mei, rudele mele trupești” (Rom. 9:1-3). El ne amintește de povara pe care Moise o avea pentru Israelul pierdut, atunci când el însuși a fost gata să i se șteargă propriul nume din

cartea vieții, pentru ca astfel numele evreilor să fie scrise în locul lui (Exod 32:32). La fel a fost și Pavel, care anterior îi ura pe creștinii iudei și îi persecuta până la moarte, dar care apoi a cunoscut dragostea lui Hristos, iar această compasiune a luat locul urii. Și el ajunsese până acolo că era gata să fie separat de Hristos și blestemat în locul lor, pentru ca ei să poată căpăta mântuirea. Pavel ne arată astfel pe creștinul complet, aparent un paradox – bucurându-se și întristându-se cu aceeași inimă, în același timp. El, care se “bucura în Domnul întotdeauna,” putea la fel să spună, “sint o mare întristare, și am o durere necurmată în inimă” pentru semenii pierduți. Dumnezeu să ne dea și nouă o astfel de inimă! Și apoi se va putea scrie și despre noi: “când au văzut mulțimile, ei au fost cuprinși de milă.”

RUGĂCIUNEA DATĂ DE DUMNEZEU

“Atunci a zis ucenicilor Săi: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii!”” - Matei 9:37

RUGĂCIUNEA PENTRU LUCRĂTORI

În primul rând, avem nevoie ca Dumnezeu să ne pună pe inimă o povară a rugăciunii pentru lucrători. Suntem atât de impresionați de descrierea pe care Hristos o face omenirii pierdute înaintea ochilor noștri odinioară

orbi, încât atunci când îi deschidem pentru a vedea lanurile deja albe, gata pentru seceriș, ne dăm seama că următorul pas devine evident: anume să mergem și să predicăm Evanghelia imediat și să îi convingem și pe alții să ni se alăture. Atât de puternică este imaginea pe care Hristos ne-o dă și compasiunea pentru cei pierduți, încât noi suntem imediat puși în așteptarea poruncii de a merge și a predica. Totuși, porunca aceasta nu vine prima niciodată. Nu, ci prima dată ni se dă porunca de a ne ruga: “Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui.” Motivul pentru această rugăciune constă în faptul că numărul sufletelor care așteaptă să fie adunate depășește de departe numărul lucrătorilor. Așa cum Hristos observa, “mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii.” Cât de emoționant, și totuși cât de provocator este că sufletele nevoiașe, în așteptarea mântuirii din această lume, depășesc ca număr pe predicatorii și slujitorii Evangheliei! Și totuși rugăciunea este necesară pentru că numai Hristos are stăpânirea asupra secerișului sufletelor pierdute. Ce încurajare să știm că Hristos este Domn nu doar peste biserică, ci și peste cei pierduți! El este Domnul secerișului. Iată motivul pentru care trebuie să ne rugăm Lui. Am discutat despre stăpânirea Lui în viziune, în compasiune, dar trebuie să vedem și domnia Lui asupra lucrării.

Suntem chemați să ne rugăm Domnului pentru o persoană foarte specială, pentru o lucrare foarte specială:

pentru cineva care are viziunea Domnului și compasiunea Lui, care conștientizează că în lucrarea de evanghelizare numărul celor pierduți este copleșitor de mare. Statisticile cu privire la lumea care piere impun ca lucrătorii să conștientizeze magnitudinea lucrării pe care o au înaintea, și să realizeze că, fără Hristos, această lucrare îi depășește. Cum ar putea ca o mână de oameni să ajungă cu Evanghelia la atât de mulți nemântuiți? Și asta mai ales când ne gândim că acești oameni pierduți sunt risipiți de păcat pe toată fața pământului și că ei sunt neputincioși în păcatele lor, cum ar fi o turmă căreia îi lipsește păstorul care să o ajute. În acest ton scria Milton, “Oile flămânde privesc în sus, dar nu sunt hrănite”. Nu sunt acești oameni ca și acel sărman de la scaldătoarea Betesdei, care vreme de ani și ani stătea acolo neobservat, neiubit și neajutorat? Hristos trebuie să fi fost uimit că acel om nu fusese mântuit până atunci. Dar răspunsul sărmanului către Hristos reprezintă o condamnare la adresa bisericii lipsită de compasiune: “Doamne, n-am pe nimeni ...” (Ioan 5:7).

Ceea ce Hristos ne spune aici este că trebuie să ne rugăm ca o astfel de situație să nu se mai repete, o situație când cei pierduți să aștepte ani de zile până când să fie mântuiți, vreme în care nimănui să nu îi pese de ei.

Este interesant că Hristos n-a spus că sunt puțini creștini, ci a spus că sunt puțini lucrători. Adesea avem

mulți creștini în bisericile noastre, dar lucrătorii tot puțini sunt. Avem nevoie nu doar să ne rugăm pentru mai mulți lucrători, ci și ca aceia care sunt creștini să fie schimbați de Hristos în lucrători printre oamenii pierduți. Noi ne rugăm pentru un om rar, unul care este un dar al lui Dumnezeu pentru biserică. Căci, dacă biserica nu ar putea avea astfel de oameni, Hristos nu ne-ar fi poruncit să ne rugăm pentru ei. Dacă Hristos a promis ucenicilor că va răspunde rugăciunilor lor, atunci acești oameni se vor trezi. Totuși, numai dacă ne rugăm vor fi ridicați evangheliști și membri ai bisericii, care să fie trimiși să evanghelizeze pe cei pierduți, tineri și bătrâni, din satele și orașele noastre. Trebuie să ne rugăm pentru o nouă generație de pionieri ai Evangheliei. Nu cumva situația noastră este caracterizată de următoarele cuvinte: “Nu aveți, pentru că nu cereți”? Dar, atunci când imaginea clară a lumii pierdute vine înaintea de compasiune, tot așa rugăciunea le urmează pe acestea două. O biserică fără viziune și fără dragoste pentru cei pierduți nu se va ruga pentru lucrători. Totuși, când noi începem să ne rugăm, harul lui Dumnezeu va ridica oameni care vor face această lucrare înzecit. Aceasta a fost și mărturia lui Pavel, când el și-a făcut calculul privind străduințele sale pentru sufletele pierdute. El putea vedea în urmă harul lui Dumnezeu care lucrase nu doar viața sa, ci și în relație cu ceilalți oameni. Astfel, el scria, “Căci eu sunt cel mai neînsemnat dintre

apostoli; nu sunt vrednic să port Numele de apostol, fiindcă am prigonit Biserica lui Dumnezeu. Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine.” (1Cor. 15:9-10). Într-un sens, străduința lui a depășit pe cea a tuturor celorlalți apostoli luați împreună! El a lucrat pentru Dumnezeu pe o zonă întinsă pe mai multe continente, nu doar în predicare și rugăciune, ci și mergând din casă în casă, neobosit, zi și noapte.

Nu-i așa că există pericolul ca astăzi, în bisericile noastre, să ne rugăm doar pentru misionari cu slujbă parțială, pentru lucrători și slujitori angajați pe termen scurt? Când am auzit ultima dată o rugăciune pentru lucrători? Îndrăznim noi să ne rugăm, “Trimite-ne Doamne un alt Pavel, un alt Carey, un alt Studd”? Eu mă simt provocat frecvent de o fotografie pe care o am pe peretele biroului meu, care ilustrează un om în vârstă, chelios, și cu o jachetă pe el. El nu mai pare atractiv, nu e nici tânăr și nici puternic. El este “epuizat pentru Dumnezeu.” Cuvintele sale nemuritoare scrise pe piatra mormântului său mă provoacă: “Dacă Isus Hristos este Dumnezeu, și El a murit pentru mine, atunci nu există nici un sacrificiu prea mare pe care să îl pot face pentru El.” Așa sună cuvintele lui C. T. Studd.

Astfel de oameni, când vin trimiși de Dumnezeu, vor lucra cu zelul lui Pavel, și se vor comporta ca o femeie care naște și nu poate fi oprită. Tot așa ne provoacă și Pavel din nou: “Este bine să fii plin de râvnă totdeauna pentru bine, nu numai când sunt de față la voi. Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, până ce va lua Hristos chip în voi!” (Gal. 4:18-19).

Pare că este copleșitor de clar că o biserică fără rugăciune nu va avea parte de lucrători trimiși de Dumnezeu. Dumnezeu va încredința lucrători numai unei biserici care se roagă, pentru că ei vor avea nevoie în continuare de rugăciunile bisericii, chiar dacă Dumnezeu i-a încredințat deja acesteia. Cu siguranță că nu vom vedea o nouă generație de lucrători eficienți până când nu vom vedea o nouă generație de oameni care se vor ruga consecvent. Avem nevoie de cei care, ca și Epaфра, “totdeauna se luptă pentru voi în rugăciuni” (Col. 4:12). Apoi în evanghelizare vom avea nevoie de lucrători ca Epaфродит, care era pentru Pavel “tovarășul meu de lucru și de luptă” și în același timp “trimisul” bisericii din Filipi (Filip. 2:25). Dar în mod suprem, avem nevoie de exemplul lui Hristos În-suși, care nu a poruncit apostolilor să evanghelizeze lumea până când El nu a petrecut o noapte întregă rugându-Se pentru lucrători. Iată ce citim despre El, “În zilele acela, Isus S-a dus în munte să Se roage, și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu.” Nu este nici

o umbră de îndoială cu privire la scopul acelei rugăciuni de o noapte întreagă, căci “Când s-a făcut ziuă, a chemat pe ucenicii Săi, și a ales dintre ei doisprezece, pe care i-a numit apostoli” (Luca 6:12-13). Aceștia erau oameni speciali: ei erau “cei pentru care se rugase Dumnezeu”; ei erau ucenicii, “cei învățați de Dumnezeu,” care iată deveniseră apostoli, “adică cei trimiși de Dumnezeu.” Și noi trebuie să ne rugăm deci înainte de a trimite oameni în Numele lui Dumnezeu.

Întorcându-ne la porunca lui Hristos adresată bisericii de a ruga pe Domnul secerișului să ridice lucrători, trebuie să adăugăm un cuvânt final de avertizare. Dacă noi ne-am ruga personal pentru lucrători, lucrul acesta ar implica faptul că noi trebuie să fim dispuși a fi unii din acei lucrători, dacă Dumnezeu alege astfel. Iată cum începe Matei 10, “Apoi Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi...” Este clar că dacă noi rugăm pe Dumnezeu să ridice lucrători, trebuie să fim gata să fim noi înșine chemați de El drept lucrători pentru Domnul secerișului.

De ce atunci, am putea să ne întrebăm, dedicăm atât de puțin timp rugăciunii, comparativ cu timpul alocat altor lucrări pe care le facem pentru Domnul? Nu cumva, ținând cont de ce am discutat acum, noi presupunem că rugăciunea nu este o lucrare? Marele misionar James Gilmour, care a slujit pe Dumnezeu în Mongolia, a ajuns la aceeași concluzie: “Există o părere unanimă că,

atunci când un om se roagă, el nu ar face nimic de fapt, și această părere face ca să nu se dea nici o importanță acestei slujiri, lucru care conduce la neglijarea sau minimizarea importanței rugăciunii.” Un alt mare misionar care a lucrat pentru Dumnezeu, Edward Payson, a spus totul când a afirmat, “Dacă noi vrem să facem mult pentru Dumnezeu, atunci trebuie să cerem mult de la El.”

Înainte de a părăsi această imagine a câmpului gata de seceriș reprezentat de lume, trebuie să vedem că Dumnezeu a revelat mai întâi câmpul de lucrare, și după aceea a chemat la rugăciune pentru lucrători. Noi avem nevoie să cerem Domnului să ne arate, în bisericile noastre, unde anume vrea El ca noi să slujim. Cât de ușor este să facem planuri de lucrare și să desenăm hărți de misiune, însă fără a cere Domnului să ne arate lucrarea la care El ne cheamă! Poate că nu există rugăciune mai importantă în acest context decât aceasta: “Să se arate robilor Tăi lucrarea Ta” (Ps. 90:16). După aceasta urmează 4 cereri prețioase privind lucrarea la care ne cheamă Dumnezeu: “și slava Ta fiilor lor”; apoi, “fie peste noi bunăvoința Domnului Dumnezeului nostru”; apoi, în concluzie, o cere reiterată, “întărește lucrarea mâinilor noastre, da, întărește lucrarea mâinilor noastre.”

Cât de minunată este bunăvoința Dumnezeului nostru! Când noi, slujitorii Lui, Îl rugăm ca El să ne arate nu doar câmpul de lucrare pentru El, ci și să Își manifeste

peste noi frumusețea Lui, El va pune lucrarea Sa în mâinile noastre. Lucrarea Sa devine lucrarea noastră. Totuși, niciodată să nu o gândim ca separată de Dumnezeu, căci El ne va da succes întărind lucrarea mâinilor noastre numai ca răspuns la rugăciunile noastre.

RUGĂCIUNEA PENTRU SLAVA LUI DUMNEZEU

Dacă povara acestei cărți ne-a amintit de porunca lui Dumnezeu pentru evanghelizarea lumii acesteia pierdute înainte de a fi prea târziu, haideți să conștientizăm mai presus de orice că scopul final al tuturor rugăciunilor și predicării noastre nu este mântuirea sufletelor nemuritoare, nici înființarea a cât mai multe biserici evanghelice, ci slava lui Dumnezeu. A glorifica pe Dumnezeu în evanghelizare înseamnă a finaliza lucrarea pe care ne-a dat-o El. Acel mare evanghelist din Noile Hebride (Vanuatu), John Paton, a conștientizat că moartea nu se putea atinge de el câtă vreme lucrarea sa nu era finalizată.

Fie ca ultima noastră imagine să ilustreze pe Acela care combină în Persoana Sa glorioasă atât mesajul Evangheliei, cât și calitatea de evanghelist. Suntem privilegiați să pătrundem în viața Sa de rugăciune la finele lucrării Sale, când Și-a înălțat privirea către cer și către fața Tatălui Său și a spus, “Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac” (Ioan 17:4). Cât de

des folosim noi cuvântul “slavă” ca pe sfârșit al rugăciunilor noastre! Haidеți să conștientizăm că nu Îl vom glori-
fica pe Dumnezeu până când nu vom finaliza lucrarea pe
care Dumnezeu ne-a dat-o de făcut pentru El în această
lume, și care include lucrarea de evanghelizare.

Fragment din cartea *God's Way* de Paul Bassett;
Evangelical Press, 1981.